CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"And I saw no temple therein; for the Lord God Almighty and the Lamb are the temple of it."
Rev. 21 : 22

OCTOBER 26th, 1962 - No. 568 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

18th year of publication. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash. Postage paid at Hamilton

Luther's Programma

Een schijnbaar eenvoudige gebeurtenis, die op 31 October 1517 te Wittenberg plaats had, wordt thans door het Protestantisme over de hele wereld beschouwd als de geboorte van de Reformatie, een begin van een nieuw tijdperk in de menselijke geschiedenis.

Allerheiligen (1 November) werd in het Roomse Wittenberg elk jaar gevierd als een hoog kerkelijk feest. Dit feest gold de stichting van de slotkapel, die enkele jaren eerder door de keurvorst was gebouwd, en aan "alle heiligen" was gewijd. Ook de Universiteit nam aan het jaarlijkse feest deel, door op die dag een openlijke Academische disputatie te doen houden, waarbij de geleerden elkaar in het openbaar bekampten.

Daags tevoren werden de stellingen, waarover de disputatie zou gaan, aan de deur van de slotkapel aangeplakt. En op 31 October 1517 gebeurde dat door de hoogleraar Maarten Luther. Tot hiertoe is het verhaal heel gewoon.

BELANGSTELLING OP HET PLEIN

De twaalf zware slagen van de torenklok van het kasteel waren nog niet verklonken, toen de poortdeur van het Augustijnerklooster openging en een der hoogleraren in zijn eigenaardige ruwe klederdracht het plein overstak, naar de deur van de slotkapel. De toeschouwers op het plein kenden deze fors gebouwde man wel, met het brede hoofd, een verschijning die spreekt van lichamelijke en geestelijke kracht.

Hij was de man, die in zijn prediking in de kapel reeds was opgevallen, omdat hij niet zoals de doctoren uit die tijd, sprak vol duistere schoolse geleerdheid, maar zo eenvoudig en bevattelijk woorden gebruikte, die diep ingrepen in het geweten, de harten ontroerden en tegelijk zo wonderlijk troosten konden, als hij sprak over de genade van Christus.

Geen wonder, dat ze hem volgden, over het plein, om te zien, wat hij daar zou aanslaan. En wie het Latijn, waarin de 95 stellingen geschreven waren, niet konden lezen, hoorden anderen — een student of een geleerde monnik — hardop het volgende lezen:

"Disputatie van Doctor Maarten Luther tot verklaring van de kracht der aflaten.

Uit liefde en rechten ijver om de waarheid aan het licht te brengen, zal over het navolgende gedisputeerd worden te Wittenberg onder leiding van de Eerwaarde Vader Maarten Luther, meester in de vrije kunsten, doctor en gewoon hoogleraar in de heilige theologie, Derhalve bidt hij degenen, die thans in persoon daarover met ons niet handelen kunnen, dat ze dit, afwezende, door hun geschriften mogen doen.

In de naam van onzen Here Jezus Christus, Amen."

PLOTSELING EEN VOLKSHELD ,

En als ze dan verder luisteren, horen ze hoe deze doctor Luther de aflaathandel, die heel Duitsland in beroering bracht, op scherpe wijze aanvalt.

Wie dit horen, voelen wel, al zijn ze eenvoudige lieden, dat het hier niet gaat om een academisch dispuut tussen geleerden over een diepzinnig theologisch geschil, waarbij de behendigheid van het woord zal triomferen, maar dat dit twistgesprek, waartoe Maarten Luther de hele wereld oproept, ook heel de wereld omvatten zal; dat de inzet van die strijd zal zijn de zaligheid van hun eigen ziel en dat de overwinning in die strijd alleen behaald zal worden door het machtigste wapen; het Woord van God.

Binnen twee weken waren deze stellingen dan ook door heel Duitsland verspreid en gelezen. Die man, die aandurfde, wat geen bisschop nog had gewaagd, maar wat leefde in het hart van het eenvoudige volk, de ellendige aflaathandel aantasten, werd op slag de meest populaire figuur in Duitsland. Het verzet, dat reeds lang in het verborgen smeulde, had een woordvoerder, een generaal gevonden.

GEEN BREUK BEDOELD

Wonderlijk, dat Luther zelf niet door had, en allerminst bedoelde, op dat ogenblik, wat het gevolg zou zijn van deze daad; de ondergang van de machtige middeleeuwse kerk. Zelfs dacht hij niet aan een Reformatie der Kerk, laat staan aan het breken van het gezag van de Paus en het oprichten van een Protestantse kerk. Zelfs het fundamentele dogma van het Protestantisme, het "gerechtvaardigd door het geloof" komt niet in één der 95 stellingen ter sprake.

Nog sterker, Luther verklaart nog in deze stellingen, dat men "de Christenen zou leren, dat wanneer de Paus wist van de geldafpersingen en schandelijkheden der aflaatpredikers, hij liever de kerk van St. Pieter tot as zou willen laten verbranden dan dat ze zou opgebouwd worden met de huid en beenderen van zijn schapen".

De voorstelling, alsof Luther al bewust had gebroken met de Roomse kerk is daarom onjuist; hij wilde alleen tegen het misbruik van de aflaathandel opkomen. Hij wist niet, dat hij door de aflaathandel aan te tasten de Roomse Kerk een bijna dodelijke stoot toebracht. Eerst door haar gevolgen is de daad van Luther het beslissende moment voor de Reformatie geworden.

ALS POLITIEK HERVORMER

De gedachte, dat de leiding van de kerk in Duitsland en gedeeltelijk ook van de Duitse rijkspolitiek uitging van dit verdorven en gehate Italië, kon de echte Duitser nauwelijks verdragen.

Toen er dan ook een man opstond, die de ongelofelijke moed had, om hiertegen in te gaan, had hij meteen een enorme steun achter zich van mensen, die het vaak lang niet met hem eens waren, maar die voor hem door het vuur gingen, als dat zou moeten.

Dit maakte Luther zeer vrijmoedig. Sommige geschiedschrijvers spreken zelfs van stoutmoedigheid en driestheid, waarmee Luther tegen Rome optrad.

Bijna drie jaar lang had de Paus Luther vaderlijk vermaand, doch niet hard aangepakt. Deze zachtheid eindige plotseling in de zomer van 1520, toen de keuze van een nieuwe Duitse Keizer tegen de zin van de Paus was uitgevallen en Luther in Leipzig het Goddelijk recht van het Pausdom beslist had verworpen.

In de tweede helft van dat jaar trad Luther voor het eerst echt als "Hervormer" op, door als antwoord op de Pauselijke Bul drie grote reformatorische geschriften uit te geven.

Het eerste van deze geschriften aan de Duitse adel verscheen in Augustus 1520 en geeft Luthers politiek program.

Met de zeilen wapperend in de wind, bereikte het schip Nina II de haven van Las Palmas (Canarische eilanden), op weg naar de "Nieuwe Wereld". Dit scheepje is gebouwd met als voorbeeld een van Christoffel Columbus schepen en het kleine vaartuig kruist over de Atlantische Oceaan in navolging van Columbus' historische tocht van 470 jaar geleden. De Nina II is uitgerust met slechts een minimum aan navigatie-instrumenten en is niet voorzien van motorkracht om haar bij windstilte vooruit te helpen

Luther stelde hier het voor elke reformatie van de Kerk zo uiterst gewichtige beginsel van *Ambt Aller Gelovigen om de Kerk te reformeren* op de voorgrond.

Daar het werk van reformatie, door God geëist, niet door de Paus, noch door de geestelijkheid werd ter hand genomen, rust de roeping tot dit werk op de "lekenstand", krachtens het algemeen priesterschap van de gelovigen. Luther zegt hier, dat elke gelovige een priester is en dat er geen afzonderlijk priesterschap bestaat, om op te treden als middelaar tussen God en de leken. In de grond mag elke gelovige als priester Gods het Woord en de Sacramenten bedienen, zegt hij. Alleen ter wille van de orde moeten er ambtsdragers zijn, doch zodra dezen hun gezag misbruiken treedt de gemeente, het volk van God weer op om krachtens hun priesterambt de reformatie der Kerk ter hand te nemen.

DE OVERHEID EN DE KERK

Hebben alle gelovigen zo volgens Luther het recht en de plicht de Kerk te reformeren, inzonderheid komt die roeping toe aan de wereldlijke overheid. Deze moet de reformatie niet tot stand brengen met geweld, maar door Gods Woord vrij te laten prediken (vrijheid van Godsdienst).

Vooral moeten de drie muren, waarmee Rome haar heerschappij omringd heeft, worden afgebroken.

Die muren zijn:

de onderwerping van het wereldlijk aan het geestelijk gezag;

dat de Paus alleen de Schrift mag uitleggen;

dat de Paus alleen een wettig concilie mag bijeenroepen.

Niet de Paus, maar de Keizer moet een concilie bijeenroepen, zegt Luther, om de misstanden uit de Christenheid weg te nemen

Als misstanden noemt hij dan speciaal niet de misstanden in de leer en eredienst, maar in verband met de politieke machtsstelling van de Paus, zijn wereldlijke heerschappij, zijn machtsaanmatiging over de vorsten enz.

En tenslotte — reformatie is niet alleen het verwerpen van het verkeerde, maar een opbouwen van het goede — geeft Luther een positief program van de reformatie, die komen moet.

Een zelfstandige Duitse Kerk moet worden opgericht:

de Universiteiten en scholen moeten gereformeerd worden;
de armverzorging moet door de overheid worden geregeld;
alle overdadige weelde en luxe moet verboden worden;
de huizen van ontucht en bordelen worden gesloten;
de priesters moeten weer het recht verkrijgen om in het huwelijk te treden en
de Hussieten, die ten onrechte van de Kerk verbannen zijn, moeten weer met de Christelijke Kerk verenigd worden.

Uit dit program blijkt wel, hoe breed Luthers blik geworden was en hoe grondig hij de hervorming wilde doorvoeren niet alleen voor de Kerk, maar voor heel het zedelijke volksleven.

Niet velen van ons zullen zich kunnen verenigen met Luthers opvatting over de verhouding van Kerk en Staat. Dit neemt echter niet weg, dat het goed is kennis te nemen van Luthers program in een tijd, waarin de paus opnieuw een concilie bijeengeroepen heeft in de hoop, dat dit er toe zal bijdragen protestanten terug te leiden tot de R.K. Kerk.

het blad valt af

een groene kruin, een schilderij
in de natuur, zo frank en vrij,
de bladertooi geheven
in gouden zonlicht, alles blinkt
in schone pracht, een vogel zingt,
teken van 't volle leven —

een bruine kruin, vermengd met geel,
ook voor het oog een schoon geheel;
een matglans hangt erover;
en ieder jaar, voor hem die 't ziet
opgaan, verdwijnen in het niet,
het groen - bruin - gele lover —

het blad valt af en warrelt neer,
door wind geveegt al heen en weer,
haar glans is nu verloren;
totdat opnieuw de knop straks zwelt,
het wonder der natuur zich meldt;
geel - bruin - groen als tevoren —

gelijk het blad, de korrel graan
eens vol en gaaf, zij moet vergaan,
al wat er leeft, moet sterven;
't mensengeslacht, het gaat voorbij;
één hoop: al wie gelooft in MIJ,
zal eeuwig leven erven.

V.

AMERIKA

roept een halt toe aan

RUSSISCHE WAPEN-LEVERANTIES

•

Cuba in quarantaine

•

Een foto van een van de laatste besprekingen die President Kennedy in Washington had met de Russische Minister van buitenlandse zaken Andrei Gromyko (terwijl de Russische bewapening van Cuba in het geheim in volle gang was). Van links naar rechts: President Kennedy, Dean Rusk (Amerika's Minister van buitenlandse zaken), Llewelyn Thompson (Am. adviseur voor Sowjet-zaken), Minister Andrei Gromyko.

Vrij plotseling kwam j.l. Maandag het bericht dat President Kennedy een dringende boodschap had aan het Amerikaanse volk en dat hij daarom een half uur zendtijd vroeg aan alle televisie- en radiostations.

President Kennedy verklaarde in zijn boodschap dat de Russen begonnen waren Cuba in een offensieve militaire basis te veranderen, die het mogelijk maakt een regen van atoombommen op Amerika te doen neerkomen. De Amerikaanse regering heeft het nodig geoordeeld hieraan paal en perk te stellen en heeft daarvoor het volgende program gereed.

- Een strenge controle zal worden uitgeoefend op alle schepen die naar Cuba gaan. Alle schepen die oorlogsmateriaal aan boord hebben, zullen worden teruggezonden. Ook vliegtuigen, die trachten oorlogsmateriaal naar Cuba te brengen, vallen onder dit embargo.

- De militaire voorbereidingen op Cuba zullen scherper geobserveerd worden en de Amerikaanse strijdkrachten hebben instructies op alle eventualiteiten voorbereid te zijn.

- Een atoomaanval vanaf Cuba op enig land op het westelijk halfrond zal door Amerika worden beschouwd als een Russische aanval tegen Amerika en zal represailles tegen de Sovjet Unie noodzakelijk maken.

- De marinebasis Guantanamo in het oosten van Cuba is versterkt. Gezinnen van het Amerikaanse personeel aldaar zijn geëvacueerd, en toegevoegde militaire eenheden hebben instructie paraat te zijn.

- Een spoedvergadering van de Organization of American States is samengeroepen om deze "bedreiging van de veiligheid van dit halfrond" te bespreken en om het inter-Amerikaanse verdedigingspact tot gelding te brengen als steun voor alle noodzakelijke actie.

- De Ver. Staten hebben zonder vertraging om een spoedeisende vergadering van de Veiligheidsraad van de United Nations gevraagd. De Ver. Staten eisen een onmiddellijke demontage en verwijdering van alle aanvalswapenen van Cuba alvorens zij het embargo opheffen.

- President Kennedy deed een beroep op Premier Khrushchev ten einde deze clandestiene, roekeloze en uitdagende bedreiging van de wereldvrede te stoppen en te verwijderen.

President Kennedy zei, dat de eerste concrete informatie omtrent de voorbereidingen op Cuba verleden week Dinsdagmorgen in Amerika was ontvangen. Men heeft kunnen vaststellen dat op Cuba installaties aanwezig zijn, waarmee men atoombommen over een afstand van duizend zeemijlen kan afvuren. Daardoor komen plaatsen als Washington, het Panama Kanaal, Cape Canaveral, Mexico City, en andere delen van Zuidoost- en Centraal Amerika onder bereik.

—

De mededelingen van President Kennedy hebben dadelijk reacties verwekt. Zo verklaarde de Canadese Minister van Buitenlandse Zaken, Howard Green, dat Canada het niet langer zal toestaan dat Russische vliegtuigen op weg naar Cuba, op Canadese vliegvelden kunnen landen (zoals Gander op Newfoundland en Halifax, N.S.)

Over het algemeen heeft President Kennedy's boodschap het vertrouwen in de vastberadenheid van de Verenigde Staten versterkt.

Minister Diefenbaker drong er bij het Canadese volk op aan niet in een paniekstemming te geraken. "Ons aandeel," aldus Mr. Diefenbaker, "is niet om het vuur van vrees aan te wakkeren, maar om te helpen de spanning van het moment te verminderen." De leiders van de andere politieke partijen, Mr. Lester Pearson (liberaal), Mr. Robert Thompson (Social Credit) en Mr. H. W. Herridge (New Dem.) hebben daarbij hun volledige steun toegezegd.

Netelige Kwestie in Ottawa

Er zijn verscheidenen, die zich na de verkiezingen van 18 Juni hebben afgevraagd, hoe lang de regering Diefenbaker zich zou kunnen handhaven. Het antwoord wordt nu wel duidelijk: langer dan men zou hebben vermoed. De Liberalen hebben enige malen getracht een motie van wantrouwen er door te krijgen, waarbij zij gesteund werden door de New Democratic Party, maar niet door de Social Credit Party. Hun kansen schijnen nu vooreerst wel verkeken.

Er zijn anderen geweest, die zich hebben afgevraagd of de regering met zulk een kleine meerderheid in The House of Commons in staat zou blijken te regeren. Ook het antwoord hierop begint duidelijk te worden: het gaat.

Het heeft de laatste weken gestormd in Parliament Buildings. Some zat er werkelijk spanning in. Maar het heeft er veel van, dat nu de rust is weergekeerd. Men is nu aan het werk, terwijl men in de eerste weken meer aan het propaganda maken was. De maatregelen, die de regering voorstelt, komen er door, al moet er dadelijk bij verteld, dat wat de regering tot nu toe voorgesteld heeft, weinig grond voor politieke debatten verschafte.

Toch moet de huidige atmosfeer in de kamer niet te spoedig als iets blijvends worden gezien. Zeker, de moties van de oppositie om de regering ten val te brengen zijn verworpen. Maar de vraag, die achter deze moties lag, is niet afdoende beantwoord. Was het waar of was het niet waar dat de vorige regering Diefenbaker de dollarcrisis voor de kiezers verborgen heeft tijdens de verkiezingscampagne? Het is na alle debatten niet te verwachten, dat het antwoord op deze vraag in The House of Commons zal worden gegeven. Mr. Diefenbaker, daarbij sterk geholpen door zijn vroegere minister van Financiën, thans Minister van Justitie, Mr. Fleming, stelt het buiten alle twijfel, dat de regering willens en wetens de kiezers onkundig heeft gelaten van de moeilijkheden. Deze moeilijkheden zouden vrij plotseling opgekomen zijn. De leider van de Oppositie, Mr. Pearson, daarentegen houdt strak en stijf vol dat de regering het wel wist, maar het niet heeft willen zeggen uit politieke overwegingen. Het gevolg van deze woordenstrijd is onder meer ook, dat Mr. Diefenbaker het de Liberalen verwijt, dat door hun verkiezingscampagne het prestige van Canada in het buitenland ernstig geschokt heeft, hetwelk de dollarcrisis heeft verhaast.

Het antwoord, of liever het oordeel zal niet in de kamer vallen, maar zal geveld worden door de kiezers van Canada, zodra zij opnieuw ter stembus zullen worden geroepen.

Wat niet openbaar werd, maar waarover thans hardnekkige geruchten de ronde doen, is dat de goeverneur van de Bank of Canada geen medewerking van de Minister-President kon krijgen, toen hij het versoberingsplan ("austerity program") voorlegde. De goeverneur, Mr. Rasminsky, was overtuigd van de noodzakelijkheid van de maatregelen, maar Mr. Diefenbaker zou gezegd hebben, dat hij zijn fiat er niet aan kon geven, tenzij hij de zekerheid zou hebben, dat de leider van de oppositie, Mr. Pearson hem hierop niet zou aanvallen.

Er schijnt inderdaad een ontmoeting van Mr. Rasminsky en Mr. Pearson geweest te zijn. De Minister-President heeft dit te kennen gegeven. Wat niet bekend gemaakt is, maar wat algemeen als juist wordt aangenomen is, dat de leider van de oppositie niet bereid was mede te werken, doch toezegde in het algemeen belang te zullen handelen. Dit zou dan de achtergrond zijn van de stilte, die Mr. Pearson gedurende de zomermaanden in acht genomen heeft en die door Mr. Diefenbaker is betiteld als de "cooling off period".

Al deze dingen werken mee aan een culminatie-punt, dat verwacht wordt bereikt te zullen worden, wanneer begin volgend jaar de nieuwe begroting zal worden ingediend. Men verwacht althans dat dit begin volgend jaar zal gebeuren. Deze begroting zal dan de test worden voor de Social Crediters. Want deze laatsten hebben de regering in het zadel gehouden. Zonder hun steun zou de regering door een der moties van wantrouwen ten val zijn gebracht. Indien het hen onmogelijk is de regering bij de begroting te blijven steunen, dan zal het Canadese volk zich kunnen uitspreken, en die uitspraak zou wel eens een iets andere uitslag kunnen hebben dan die van 18 Juni j.l.

Mest gereed voor gebruik in 1 maand

Gillett's Lye bespoedigt het proces van mest materiaal in vruchtbare mest binnen een maand. Hieronder volgt hoe U dat kunt doen: Hoop afval materiaal zoals stro, onkruid en maiskolven op in een kuil totdat het ongeveer 2 voet diep is. Drenk het materiaal met Lye oplossing door de inhoud van een blikje Lye op elke emmer water, die men nodig heeft, op te lossen. Plaats een 5 inch dikke laag aarde over het gedrenkte materiaal, voeg vervolgens een nieuwe laag van 2 voet mest materiaal daaraan toe en drenk het opnieuw met de Lye oplossing. Gaat zo door met om en om leggen van lagen aarde en mestbestanddelen totdat het opgeruimd is. Na een maand tot rijpheid te zijn gebracht kan de massa worden gebruikt als vruchtbare mest.

WIN ABONNEES VOOR CALVINIST CONTACT

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Carry on, Canada

Voordracht over de Canadese Economie, op 11 October 1962 gehouden voor de Nederlandse Vereniging te Hamilton.

door A. Verdun, P.Eng.

Vanavond heb ik het voorrecht een bespreking over de Economie van Canada te mogen inleiden. Eerlijk gezegd keek ik wat vreemd op, toen ik het onderwerp zó aangekondigd zag. Want alleen reeds de bespreking van enkele economische **problemen** van het land, dat we nu het onze mogen noemen, zou reeds de hele avond vullen.

Door de voorstudie werd het me echter duidelijk dat het heel goed zou zijn het terrein, dat we vanavond willen betreden, eerst wat te verkennen en af te bakenen. We zeggen hier 'make sure of being in the right ballpark'. De ballen die we elkaar gaan toegooien moeten natuurlijk op het veld blijven, anders verliezen we teveel zoektijd. Bovendien moet er wat lijn in het spel komen.

Ik zal dus beginnen met enkele spelregels te noemen, terwijl ik hier en daar een vlaggetje als kenmerk neerzet. Daarna zal ik zo vrij zijn verschillend gekleurde ballen vast een zetje te geven. Aan U de keus om ze verder te rollen of andere ballen de aftrap te geven.

I. HET probleem van elk economisch systeem

U kent allemaal het verhaal van Robinson Crusoe. Het leent zich uitstekent om een goed inzicht te krijgen in **het** probleem van elk economisch stelsel, namelijk: Hoe moeten we met beperkte middelen de vele goederen produceren en diensten verlenen die de mensen verlangen?

Stel U voor, dat U Robinson Crusoe bent. U heeft schipbreuk geleden en niet veel kunnen redden. U bent op een afgelegen eiland, zodat de kans op redding uiterst gering is. En hoe dankbaar U ook bent, het er levend afgebracht te hebben, wanneer U de naakte kustlijn bekijkt begint U zich te realizeren hoe moeilijk het zal zijn om zelfs maar in de meest noodzakelijke levensbehoeften te voorzien. Als daar zijn: het voedsel voor de volgende maaltijd, een voorlopig onderdak om U te beschermen **tegen de regen en de** kou, wat **'makeshift' droge kleren** en wat gereedschap.

Wat zou het mooi zijn, nu een **toverstokje te hebben, om op die** manier aan al het nodig te komen. Maar U bent practisch aangelegd, en weet dat vrome wensen niet in vervulling gaan. Er zit dus niets anders op dan maar zo snel mogelijk aan de slag te gaan. Want er is **veel te** doen, en U heeft maar weinig waarméé U het doen **kunt: Uw lichaamskracht,** de op het eiland aanwezige grond- en hulp-stoffen, het gereedschap enz. dat U van het schip heeft weten te slepen, **maar meer niet.** U zult dus zeer doelmatig tewerk moeten gaan en alle 'brain-power', persoonlijke bekwaamheid ('skill' zeggen we hier) moeten mobiliseren, anders zult U het niet bolwerken.

Nu moeten we het ook weer niet tè moeilijk maken, want het oplossen van Uw problemen vereist eenvoudig ook heel veel gezond verstand.

Als U b.v. teveel tijd besteed aan het bouwen van een hut, zult U honger lijden. Of, als U te lang bezig bent met voedsel zoeken, zult U geen kleren kunnen maken of een schuilplaats kunnen inrichten.

En, wat óók erg belangrijk is, tenzij U **vooruit** kijkt en voor meer en beter gereedschap en voor machines zorgt — zodat U na verloop van tijd meer en betere dingen kunt maken —, zal Uw levensstandaard nooit omhoog gaan. Het zal altijd zwoegen en zweten zijn. Machines? Ja natuurlijk, óók machines. Want al zult U niet altijd zagen, **een machinale zaag spaart U tijd uit, die U voor andere** dingen heel goed kunt gebruiken.

Als U dan van Uw harde werken wat op adem bent gekomen en na een paar dagen voor het naar bed gaan, Uzelf afvraagt **hoe U vooruit kunt komen,** dan geeft U Uzelf **ten antwoord:**

1. Door niet op hulp van buitenaf te rekenen.
2. Door meer te produceren, wat alleen maar mogelijk is door:
3. Zo doelmatig mogelijk te beheren wat beschikbaar is op het eiland en door meer en betere 'tools' te maken en te gebruiken.

Wanneer U met z'n tweeën gered bent, zijn de behoeften tweemaal zo groot en is het aantal mogelijkheden om daarin te voorzien toegenomen (U kunt b.v. zwaardere balken gebruiken voor de hut), maar in principe is er niets veranderd. Dezelfde regels voor levensbehoud en vooruitgang blijven **geldig.**

En zo kunnen we doorgaan wanneer de maatschappij meer leden telt, en wanneer we dikke woorden gaan gebruiken voor wat in wezen — hoewel niet in **uitwerking** — eenvoudig is. Want "Economie" is tenslotte maar een woord uit het Grieks, dat "huisbeheer" betekent. Wanneer we dat toepassen op de nationale huishouding of "staatshuishouding" en we dus spreken van "de Canadese Economie", dan bedoelen we daarmee de manier waarop wij als Canadezen samenwerken — of, natuurlijk, tonen het **niet** te kunnen — in organisatorisch verband met het doel de aanwezige 'resources' — namelijk de productiemiddelen, de arbeidskracht, de grondstoffen, land, gereedschap enz. — te gebruiken voor het vervaardigen van de dingen die we willen hebben.

In de loop van de jaren zijn er, vooral door journalisten die zo gek zijn op korte krantenkopjes, ook andere betekenissen aan het woord Economie gegeven. B.v. de economische **toestand** waarin het land verkeert, of zelfs de **resultaten van de internationale handel.** In de discussie moeten we dus proberen in eenvoudige maar duidelijke woorden te zeggen wat we bedoelen.

II. Wat verlangen de mensen nu van het economisch systeem?

In welke behoeften zal het moeten voorzien? Laten we dan eerst maar vaststellen dat we daar nooit een volledig lijstje van kunnen maken. De een wil dit, en de ander dat en als we, wat elke Jan, Piet en Klaas van het economisch systeem verwacht, zouden gaan opschrijven, was het eind zoek. En daarom alleen al zal er ook nooit één systeem, ergens in luilekkerland of in vuurvretersoord, volmaakt kunnen zijn.

Maar we kunnen wel zes van de voornaamste verlangens noteren. Dat zullen niet allemaal **economische** behoeften zijn, in de meest strikte betekenis van het woord, n.l. die welke in geld uit te drukken zijn, maar ook **niet**-economische. We zijn nu eenmaal geen beesten, maar mensen, naar Gods beeld geschapen, die niet alleen van brood zullen leven.

Hier is **mijn** lijstje dan:

Economische:

1. Nuttig werk.
2. Toenemende levensstandaard.
3. Redelijke economische zekerheid.

Niet-economische

4. Persoonlijke ontwikkelingsmogelijkheid.
5. Maatschappelijk aanzien en bescherming tegen beunhazerij.
6. Persoonlijke vrijheid.

1. Nuttig werk

Er zijn mensen voor wie werk alleen maar een middel is. Nu kunnen we niet ontkennen dat dat aspect erg belangrijk is. Want een toenemende levensstandaard kan alleen maar bereikt worden wanneer het werk zo ge-organiseerd wordt dat het nuttig effect ervan stijgt. Dus wanneer, langzaam misschien, maar zeker, de productiviteit omhoog gaat. Het werk is dan het middel om vooruit te komen. Wie daaraan twijfelt moet onze levensstandaard maar vergelijken met die van de pioniers. De boer moest voor dag en dauw opstaan om de kippen te voeren, de koeien te melken, bomen te vellen, de stronken uit de grond te halen, te ploegen, de schuur bij te spijkeren, z'n ploeg te repareren, hout te hakken, als schoenmaker te fungeren en naar de markt te lopen.

De onze is hoog, o.a. omdat we ons in ons werk gespecialiseerd hebben, omdat mede daardoor de productie is toegenomen. We wisselen goederen en diensten uit.

Gelukkig zijn er ook nog mensen, nog veel mensen, die niet alleen werken omdat er eten op tafel moet komen, maar er plezier in hebben wat tot stand te brengen. Een goed economische systeem zal dus ook in deze behoefte moeten voorzien. Ik geloof niet dat wij in Canada met z'n vele immigranten het ideaal in dit opzicht al bereikt hebben. Klassiek is inmiddels het voorbeeld van de scheikundige, die een paar jaar geleden als bordenwasser ergens op de prairie 'gevonden' werd en door een corporatie in de V.S. **als scientist aan het werk werd gezet.**

2. Een toenemende levensstandaard.

We willen vooruit komen en het elk jaar kunnen zien. We willen meer goederen en diensten tot onze beschikking hebben in een grotere variatie van een betere kwaliteit. Daarom is het minder belangrijk hoeveel dollars we elke twee weken vangen, als we er maar meer mee kunnen doen. De gewone man is namelijk niet de enige die soms geneigd is dat te vergeten. Er zitten in Canada ook mensen aan de top, die daarvoor 'conveniently' de ogen sluiten, resp. proberen ons zand in de ogen te strooien.

3. Een redelijke economische zekerheid

In de moderne maatschappij is economische zekerheid niet minder belangrijk (èn voor velen niet minder maar zelfs méér wisselvallig) dan één of twee eeuwen geleden. We behoeven niet eens aan de dertiger jaren terug te denken. Bijna iedereen hier vanavond kent wel één of meer werklozen. Vroegere specialisatie in een bepaalde vakrichting maakt het soms moeilijk aan de slag te komen, en voor de oudere werklozen is het vaak een hopeloos geval.

4. Mogelijkheid tot persoonlijke ontwikkeling

Er moet voor iedereen gelegenheid bestaan zich naar zijn aanleg en zijn aard te ontwikkelen. Of er gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid, hangt van het individu af. Niemand wenst dwang. Maar in onze gecompliceerde maatschappij is het voor de meesten vrijwel onmogelijk om zelfstandig en alleen zich op het leven voor te bereiden en zich voortdurend verder te bekwamen. In een goed economisch systeem zal dus ook in dit opzicht van een zekere samenwerking in organisatorisch verband sprake zijn. En aangezien die maatschappij telkens verandert — ze is niet statisch maar dynamisch —, zullen de faciliteiten ook telkens aan de gewijzigde omstandigheden moeten worden aangepast.

Wie zal durven beweren dat Canada hierin alle beschaafde landen ten voorbeeld is geweest?

5. Maatschappelijk aanzien en bescherming tegen beunhazerij

We zijn het er natuurlijk allemaal over eens dat aanzien ("recognition") niet bij K.B. gegeven kan worden. Het moet door prestaties verdiend worden. Maar een economisch systeem dat die naam verdient, zal bescherming moeten verlenen aan wat gegroeid is en uit maatschappelijke overwegingen sanctionering verdient. Een kwakzalver zal dus niet door een bordje met M.D. er op mogen kunnen suggereren dat hij een bekwaam arts is. Het zijn niet allen koks die lange messen dragen. Dat geldt ook van de velen die zich in de Angelsaksische landen zo gemakkelijk 'engineer' noemen, mede als gevolg waarvan nog niet één vrouwelijke bank-loket beambte mij kon vertellen wat de aanduiding P.Eng. achter mijn naam betekent.

En zo zult U wel meer leemten ter sprake kunnen brengen.

6. Persoonlijke vrijheid

Waarom beschouwen we persoonlijke vrijheid van handeling op het economisch terrein zo'n waardevol goed? Omdat het de basis vormt van het democratisch-kapitalistische stelsel dat we voor geen geld van de wereld willen ruilen met de systemen uit ons bekende dictatuurstaven.

En toch.... schuilt hier een addertje onder het gras, dat door velen niet onderkend wordt. Een beroemd idealistisch wijsgeer liet er zich als volgt over uit: Wanneer er over vrijheid wordt gesproken moeten we er altijd nauwkeurig op letten of men het in werkelijkheid niet heeft over het persoonlijk belang dat men verzwijgt. Na 140 jaar onderschrijf ik zonder enige reserve **deze** uitspraak van de Duitser Hegel. Ik weet haast zeker, dat het volgende voorbeeld aan velen van U bekend is, maar het is **te** sprekend om over te slaan: Toen **vorig jaar de V.S.** geen aardappelen meer uitvoerden naar Cuba, vonden Castro's agenten in New Brunswick een leverancier van kleine fabrieksaardappelen. Zeker, de man was **vrij** om ze te leveren. Het was zelfs zijn bedrijfsbelang een paar duizend dollar meer op de aardappelen te verdienen. Maar de aardappelmeelfabrieken ter plaatse moesten worden stilgelegd en de kleefstoffenfabrikanten in Toronto moesten 600 ton aardappelmeel uit Denemarken importeren en 800 ton uit Nederland. Het is dus wel duidelijk dat persoonlijke vrijheid zeer veel te maken heeft met het economisch systeem.

Samenvattend tot de allervoornaamste behoeften behoren: Nuttig werk; Toenemende levensstandaard; Redelijke economische zekerheid; Mogelijkheid tot persoonlijke ontwikkeling; Maatschappelijke 'recognition'; en Persoonlijke vrijheid.

(Wordt vervolgd.)

Kuyper's wenkend voorbeeld

Op de laatstgehouden vergadering van de Association for Reformed Scientific Studies heeft het bestuur de nieuwe constitutie aangeboden. Het nieuwe heeft alleen betrekking op de organisatorische samenstelling en niet op de basis, het doel of de 'educational creed".

Wanneer wij nu trachten enige gedachten hierover weer te geven, dan doen wij dit met enige aarzeling. Ons blad heeft steeds getracht zich afzijdig te houden van het zich mengen in de interne zaken van een of andere organisatie. Wij zien het wel als onze taak om samen na te gaan hoe de Bijbel toepassing moet vinden in ons leven. Maar de vorm van organisatie is niet iets waar ons blad een stem in wil hebben.

Als wij nu iets van de A.R.S.S. willen zeggen, is dit geen afwijking van onze gedragslijn, maar veeleer een poging om zo mogelijk behulpzaam te zijn bij de verdere ontwikkeling van het belangrijke doel, dat deze organisatie zich heeft gesteld.

Het doel der ARSS is, zoals bekend, de ontwikkeling van Schriftuurlijk gericht (hoger) onderwijs, teneinde mannen en vrouwen te bekwamen om Gods Woord ten volle tot gelding te brengen op alle terreinen van het leven. Men heeft dit uitgewerkt in een "Educational Creed", die enige bezwaren opriep bij sommigen, aangezien naar hun oordeel deze "creed" teveel geïnspireerd was door de wijsbegeerte der wetsidee. Dit punt is echter een en andermaal, ook in ons blad besproken, zodat wij dit nu laten rusten.

De bezwaren, die thans door sommigen naar voren zijn gebracht, raken de organisatie. Er zijn, volgens de nieuwe constitutie, "members" en "associate members". Om lid te worden moet men door drie andere leden "endorsed" worden, of wel door drie leden worden voorgedragen. De jaarlijkse ledenvergadering besluit over de toelating van nieuwe leden. Teneinde toegelaten te worden moet men in de jaarlijkse ledenvergadering, nadat drie leden de aanvraag hebben ondersteund, twee derde van het aantal stemmen op zich verenigen. Het lidmaatschap kost $25.00 per jaar.

De "associate members" daarentegen zijn in feite contribuanten. Deze betalen $10.00 per jaar. Zij hebben echter in de ledenvergadering geen stemrecht. Wel hebben zij stemrecht in de zogenaamde "chapters" of plaatselijke afdelingen. Als zodanig hebben zij dus meer medezeggenschap dan gewone contribuanten als regel hebben.

Hiertegen zijn bezwaren gerezen. Het feit, dat associate members geen stem in de ledenvergadering hebben en daardoor, naar het schijnt geen invloed kunnen uitoefenen, zit sommigen onder ons een beetje dwars. En dit is te begrijpen. Wij zijn nu eenmaal een bepaald soort mensen, zo in het algemeen gesproken. In de opbouw van ons leven hier en van onze organisaties willen wij een stem in het kapittel hebben. Dat strekt zich zelfs uit in het kerkelijke leven. Luister maar naar de debatten in de kerkelijke ledenvergaderingen. Er zijn al heel wat kerkeraden gesneuveld op de "democratie" van de gemeente-vergaderingen. Al zijn wij hier reeds verscheidene jaren, wij zijn toch nog immigranten: mensen die vooruit willen en die zelfstandig zijn. Anders waren wij niet geïmmigreerd. De organisaties die wij bouwen zijn van ons en wij willen ons aandeel bijdragen in de opbouw en de ontwikkeling.

Nu komt een vereniging als de ARSS zich aandienen, die naar het schijnt ons juist in die mede-zeggenschap beperkingen oplegt. Dat kunnen sommigen onder ons moeilijk verteren. Dan kan men al spoedig van die opmerkingen als: "als zij ons geld willen, moeten wij ook iets te zeggen hebben".

Het is echter blijkbaar velen ontgaan, dat wij in de Vrije Universiteit in Nederland een soortgelijke organisatie-vorm hadden. Voordat wij emigreerden, waren velen van ons begunstiger van de V.U. voor vijf gulden per jaar. Slechts enkelen waren lid voor 25 gulden per jaar. Maar niemand dacht er aan daartegen bezwaar te maken. De laatste cijfers, die wij hebben zijn van 1954. Toen had de V.U. 5000 leden, doch 75000 contribuanten. Momenteel zijn deze cijfers uiteraard hoger en zal het ledental wel tot 70 gestegen zijn, doch de contribuanten tot 100.000. Bij deze cijfers moet men natuurlijk rekening houden met het veel groter aantal mensen, dat het doel van de V.U. onderschrijft, dan dat wij hier voorstanders hebben van de ARSS. Maar daar gaat het nu niet om. De cijfers tonen in ieder geval duidelijk aan, dat het grootste deel van de supporters van de V.U. contribuanten waren en geen leden.

De contribuanten van de V.U. hebben in het beleid geen stem. Het komt ons voor, dat objectief gesproken de A.R.S.S. verder is gegaan met haar "associate members" dan de V.U. met haar contribuanten. Deze laatsten hebben niets te zeggen in het beleid, terwijl de associate members van de ARSS wel invloed kunnen uitoefenen b.v. via hun chapters.

Daar komt nog iets anders bij, en dat brengt ons meteen op een ander punt. Om invloed op een vereniging voor hoger onderwijs te hebben, moet men toch wel enige kijk hebben op dat hoger onderwijs. Laten wij ons niet vergissen: het is in het geheel geen schande, dat velen van ons die kijk niet hebben. Omgekeerd is het eveneens waar: een professor in de filosofie of in de theologie kan geen hulp bieden op de farm en zo'n man nemen wij ook bij voorkeur niet als adviseur in onze zaak. Wij zouden er geen vertrouwen in hebben, dat de man er genoeg van zou weten. Evenzo is het helemaal geen schande als de gemiddelde onder ons geen verstand heeft van hoger onderwijs. Er is nu eenmaal verscheidenheid, en laten wij maar blij zijn, dat die er is. De wereld zou er stellig niet beter op worden, als wij allen dezelfde hoedanigheden en kwaliteiten zouden bezitten. Als daarom mensen bij de ARSS aan het roer staan, die kijk hebben op hoger onderwijs, dan zouden wij zeggen dat dit alleen maar normaal is, en zeer raadzaam bovendien.

Misschien was het aanbevelenswaardig geweest om voor "associate members" een andere benaming te vinden. Het woord "member" geeft de indruk van mede-zeggenschap. Wij zeggen er meteen bij, dat wij op dit moment geen beter woord zouden kunnen bedenken, want "donor" of "contributor" geven de positie van de associate members niet juist weer. Deze laatsten hebben alleen maar te geven en moeten zich verder stil houden. De associate members van de ARSS hebben zoals wij hierboven reeds zeiden, wel mede-zeggenschap, zij het indirect via hun chapters.

Indien het echter ons zou helpen in onze gedachtengang, laten wij dan denken aan contribuanten van deze organisatie, juist zoals wij het vroeger altijd gedaan hebben met de Vrije Universiteit in Nederland.

Maar nu dat punt van die "screening". Hiermede is bedoeld de beoordeling van een aanvrage om lidmaatschap door het bestuur.

Wij hebben enkele stemmen gehoord, die zeiden, dat het "sponsorship" van drie leden en een meerderheid van twee derde van de ledenvergadering de indruk geven van een "clique". De bestaande leden zouden dan een kringetje van vriendjes kunnen blijven, waar anderen zich niet zouden kunnen indringen. Bovendien zou dit groepje mensen zich kunnen aanmatigen over de zuiverheid van een adspirant te oordelen.

Wij vragen ons af of wij elkander op deze wijze mogen beoordelen. Is dit verantwoord? Het is inderdaad zo, dat een (nog) betrekkelijk kleine groep oordeelt over een aanvrage tot lidmaatschap. Men moet echter niet vergeten in welk land en onder welke omstandigheden deze vereniging haar werk begint. Hoeveel colleges en universiteiten zijn hier niet, die wel met goede bedoelingen zijn begonnen en door kerken zijn gesticht, doch in de loop der jaren puur modern zijn geworden? Eigenlijk is de ARSS hier een unicum, — er bestaat zijns gelijke niet. Er zijn wel colleges van kerken (denk maar aan Calvin College en Hope College), maar een vereniging die een "vrije" universiteit beoogt en het gehele programma baseert op het Woord van God is hier niet. Er zijn wel "christian colleges", maar die zijn toch anders van structuur dan wat de ARSS bedoelt. Nog een dezer dagen kwamen wij een uitspraak tegen van Dr. Eugene Poston, president van het (christelijke) Gardner-Webb Junior College te Shelby, North Carolina. Dr. Poston zei: "A Christian College is one which gives the highest type of academic training within the deepest possible Christian atmosphere. The chief goal of a Christian college is to develop the individual to the greatest possible degree so that he may use his talents for the betterment of mankind."

Vager kan het al haast niet. Men streeft naar de "highest type of academic training" en men plaatst dit in de "deepest possible Christian atmosphere". Wat Dr. Poston hier zei, is geen geïsoleerde opvatting. Men vindt deze gedachtengang overal op dit continent. Leg daar nu eens de "educational creed" van de ARSS naast, en de keuze is niet moeilijk meer. Maar men ziet dan tegelijkertijd tegen welke stroom hier opgeroeid moet worden.

"Een schip op het strand is een baken in zee." Voorzover het universiteiten betreft, liggen er al heel wat schepen op het strand. Is het dan zo vreemd als de mensen van de ARSS uiterst voorzichtig zijn bij de toelating van nieuwe leden? Het is niet moeilijk om de deuren wagenwijd open te zetten, maar het wordt dan wel moeilijk om de vereniging zuiver te houden van elementen, die het schip spoedig op het strand kunnen laten lopen.

Wij hebben begrepen, dat het motief om de toelating van nieuwe leden veilig te stellen, alleen is ingegeven door het verlangen om de vereniging van meet af zo zuiver mogelijk te houden. Men bedenke deze dingen rustig en onbevooroordeeld.

De samenstelling van de volgende generatie is maar niet alleen voor rekening van de jeugd van vandaag. Of er straks christelijke huisartsen, christelijke rechtskundigen, christelijke economen en zakenmensen, christelijke politici en kunstenaars, predikanten en christelijke onderwijzers zullen zijn is voor een groot deel *onze* verantwoordelijkheid.

Als men er rustig over denkt, wat staat dan eigenlijk de medewerking in de weg? De "screening"? Maar waarom dan? Iemands persoonlijke overtuiging? Indien dit zo mocht zijn, dan heeft de constitutie van de ARSS doel getroffen, want dan blijkt dat die persoonlijke overtuiging niet strookt met de doelstelling van de vereniging. Of is het dat men zich niet wil onderwerpen aan het oordeel van broeders? Indien dit zo mocht zijn, dan moeten wij, wellicht met enige zelfopoffering, groot genoeg zijn om daarvan afstand te doen. Bovendien heeft deze "screening" alleen betrekking op members, voor associate members staat de deur open voor iedereen, die dit doel wil helpen verwezenlijken.

Indien wij er objectief over denken, dan wordt er op ons eenzelfde beroep gedaan als Kuyper in 1878 tot onze vaders deed uitgaan. Hij vond weerklank. Toen de V.U. in 1880 werd gesticht, had zij slechts 519 leden, maar 1800 contribuanten. Hoe hebben wij later in Nederland gedankt voor de geloofsdaad en de geloofsmoed van Kuyper en de zijnen. Zullen onze kinderen later net zo danken voor de geloofsdaad en de geloofsmoed van ons?

D.F.

Bisschoppen en predikanten prijzen de communistische staat

20 Augustus is de jaarlijke herdenkingsdag van de grondwet van de Hongaarse Volksrepubliek en tegelijkertijd ook het traditionele feest van het nieuwe brood, van het binnenhalen van de nieuwe oogst. Het is een oud gebruik bij de gereformeerden om gedurende de dankzegging voor het nieuwe brood ook het Heilig Avondmaal te vieren.

De *Ungarischer Kirchlicher Nachrichtendienst* geeft een schoon overzicht van de stichtelijke artikelen die bij die gelegenheid in de Hongaarse kerkelijke pers verschenen.

Bisschop Dr. Tibor Bartha schreef in het weekblad "*Reformatusok Lapja*" onder de titel: "*Onze grondwet en ons brood*", een hoofdartikel. Daarin wijst hij erop hoe nauw zich de drievoudige betekenis van dit feest met het denken van de Hongaarse gereformeerden heeft verweven. "De grondwet van ons volk en ons zich nu opbouwende nieuwe leven, garanderen ons dat steeds meer mensen een steeds groter stuk brood krijgen. Als wij ons de ontwikkeling hebben ingedacht, die zich in ons vaderland gedurende de laatste bijna 20 jaar voltrok, dan krijgt ons gebed voor allen, die zich met ons dagelijks brood bemoeien, een nieuwe betekenis en een nieuwe inhoud. De eerbied voor de arbeid ,waarmede de mens, volgens ons geloof, deelneemt aan Gods scheppende en verzorgende werken, is bij ons nu tot een wet geworden. Het brood en de wijn, die door onze gemeenten bij het Avondmaal worden genoten, zijn zichtbare tekenen van de lieve God. Wij moeten het liefdegebod van het Evangelie in ons leven steeds meer zichtbaar laten worden.

In het Lutherse weekblad *Evangélikas Elet* schreef Bisschop Dr. Lajos Vető onder de titel: "*Over ons gemeenschappelijk brood en onze gemeenschappelijke grondwet*" een hoofdartikel, waarin hij herinnert aan de tot dankbaarheid verplichtend gevolgen van de grondwet, waaraan wij inmiddels zo gewoon zijn geraakt en die ons zo vanzelfsprekend voorkomen "dat het ons dikwijls slechts door opmerkingen van de ons bezoekende buitenlanders weer voor de geest komt, hoe zeer zich de levenshouding, de welstand en de waardigheid van ons volk, sinds het in werking treden van de grondwet, hebben ontwikkeld en omhoog zijn gebracht."

In het Baptistische tijdschrift *Békehirnoeck* schreef Ds. Imre Scerhalmie een hoofdartikel onder het opschrift: "*Bij het feest van onze grondwet*". Hij brengt daarin in het bijzonder het feit naar voren dat "dit historische grond-dokument van de verkondiging van gelijke rechten" iedere nadelige discriminatie van de staatsburgers verbiedt. In tegenstelling daarmede bestond er in het oude Hongarije voor de bevrijding, nog discriminatie met betrekking tot de afstamming van godsdienst en ras. Ook de vrije kerkelijke gemeenschappen moesten destijds de smartelijke gevolgen van deze toestand dragen. Hun leden werden op grond van hun godsdienstige overtuiging als tweede klas staatsburgers behandeld.

"In onze nieuwe maatschappij wordt de mens niet beoordeeld naar zijn afstamming, en gewaardeerd op grond van zijn bankrekening, maar naar zijn arbeid. Daarom heeft nu de uitdrukking: nieuw brood, een feestelijke klank. Ook het Woord van God vermaant ons aan de nauwe samenhang tussen het dagelijks brood en eerlijk verrichte arbeid te denken (2 Thess. 3:10). Laat ons daarom, gehoorzamend aan Gods Woord, ook aan de gemeenschappelijke arbeid deelnemen."

Uit dergelijke publicaties blijkt steeds weer hoe zeer de communisten er in geslaagd zijn verschillende kerkelijke leiders in hun propaganda-apparaat op te nemen en voor hun doelstellingen te gebruiken.

(ICN)

EIGEN BANTOE-SYNODEN

Een kerkelijke vergadering van de Gereformeerde Kerk in Zuid-Afrika heeft in beginsel de instituering van voorlopig drie Synoden onder de niet-blanken goedgekeurd.

Eén Synode, welke waarschijnlijk bekend zal staan als die van Soutpansberg zal de gemeenten van de Venda en de Tsonga insluiten, verder komt er een Synode voor de Bantoe in de rest van de Republiek en een voor de Kleurlingen.

Op de eerstkomende Algemene Synode van de Gereformeerde Kerk zullen de zendingsdeputaten aanbevelen dat er een Generale Synode gehouden zal worden waarop alle Synoden deputaten zullen hebben.

Deze Generale Synode zal zich meer bezig houden met vraagstukken in verband met leer, liturgie en dies meer en dus zal de zelfstandigheid van de Kerken niet in het gedrang komen.

Waar plaatselijk aan zending gedaan wordt, zullen de contacten en ondersteuning voortgaan zoals thans het geval is.

De Theologische school te Hammanskraal zal nog in het belang van de niet-blanke Kerken in stand gehouden en bestuurd worden.

Gedurende 1963 zal de Synode van de Kleurlingen op Venterstad, die van de Sotho en Zoeloes op Natalspruit en die van Venda en Tsonga op Siloam bijeen komen.

(African Express)

'N MOOI WERK IN 'N PRACHTLAND

door Rev. J. GRITTER.

(16)

DE BESPRENGING MET HET WATER

Bij de verkondiging van het Woord hoort de bediening van de heilige sacramenten, in de eerste plaats de Heilige Doop. Dat is tot bevestiging en tot versterking van het geloof in God, dat onze zonden inderdaad zijn afgewassen. De vorm onder ons gebruikelijk is besprenging. Omdat de Bijbel op veel plaatsen spreekt van besprenging als reiniging nemen we aan dat dit een gepaste, bijbelse vorm is. Daarom spreekt ons formulier dan ook van de Heilige Doop als "de besprenging met het water" en kunnen we die uitdrukking gevoeglijk gebruiken als opschrift voor dit artikel.

Ook onder onze immigranten, waartoe veel jonge gezinnen behoorden, had die doop geregeld plaats. We gebruikten hetzelfde formulier als in Nederland, eerst in het Nederlands, geleidelijk ook in het Engels; dat hield dus geen verandering in. Maar de omstandigheden waren vaak nogal anders, soms zó opvallend dat men daardoor de eigenlijke betekenis haast uit het oog zou verliezen. Dat moest niet. Maar wel zal het interessant wezen van die eigenaardige dingen toch ook iets te horen.

Op een Zondagavond waren we gezellig vergaderd in de ruime woonkamer van een typisch Canadees boerenhuis. Een jong paar had hun kindje meegebracht, hun eerstgeborene, een dochtertje. "Kan het gedoopt worden?" Ja, dat kon. Er is geen doopbekken, de dominee wist hier niet van, anders had hij het zeker meegebracht. Maar dat is niet erg. De vrouw des huizes had wel een schaaltje met wat water, het formulier werd gelezen, de vragen werden gesteld, de ouders antwoordden, en het kindje ontving de H. Doop.

Een kleine gemeente had juist van vergaderplaats moeten veranderen. Ze kwamen nu samen in een community building. Toen de dominee binnenkwam heerste er een bedrijvige sfeer: stoelen werden geplaatst; een lessenaar op een tafel kon dienen; een Nederlandse Bijbel met zangboek waren neergelegd, alsook een Engelse Bijbel met psalter hymnal, want de dienst zou in het Engels wezen. Er was ook een piano met een meisje dat wat kon spelen. Mooi zo. De dominee en kerkeraad zochten even een stil hoekje om zich voor te bereiden in gebed, en Gods zegen te vragen.

Wacht even, er zou ook dopen zijn. Ouders en kind waren aanwezig, ook nogal wat familie, waardoor de kleine schare merkbaar toenam. Moest het dopen in het Engels of in het Nederlands zijn?, wilde dominee graag weten. Dat moest een ouderling eerst wel even vragen. Spoedig was hij terug: liefst in het Nederlands, vooral de moeder verstond dat beter. Goed. Maar was er een doopbekken? Nee, niet aangedacht. Maar kon dat niet met een waterglas? Wel ja, als er maar water is.

Het formulier werd gelezen, de ouders hadden geantwoord, vader kwam met het kindje naar voren, moeder kwam mee. Het glas met doopwater stond klaar. De broeder die het verzorgde was geweest, tot aan de rand had hij het gevuld. Dominee had daar geen erg in. Hij stak zijn hand in het glas. Het water gutste in de hoogte, over zijn jas en op de vloer. Daarom greep hij het glas in zijn linkerhand, hield het vlak bij het kind en besprengde de kleine bondeling. Dit werd nauwelijks opgemerkt: in een immigrantengemeente vallen zulke dingetjes meer voor.

Een behoorlijk groeiende gemeente vergaderde in een kerkgebouw dat toen gebruikt werd als town hall, maar 's Zondags werd afgestaan voor diensten. Er was geen kerkeraadskamer; op het hoge podium, achter een scherm, gingen de broeders schuil om nog enkele dingen te bespreken. De gemeente kon stemmen horen, maar kon niet verstaan wat er in dit geheime genootschap omging. Was er ook dopen? Misschien, want het was niet helemaal zeker of de ouders aanwezig zouden kunnen zijn; zo ja, dan zou de dominee wel een wenk krijgen.

"Is het doopbekken aanwezig, broeders?" Nee, dat was vergeten! Maar dat kwam wel in order: indien nodig zou iemand het even ophalen, het was maar enkele mijlen.

Een van de broeders ging voor in gebed; de voorganger nam zijn plaats in achter de lessenaar; de kerkeraad daalde uit de hoogte tot de gemeente neer. Dominee keek al gauw op: Zijn ze er? Ja, vlak vooraan zat een jong paar met een kindje. Dat moeten ze zijn. Van de kerkeraad kwam een bevestigende blik. Ongeveer op hetzelfde ogenblik stevende een jong persoon met merkbare haast de kerk uit. Zo, dacht de dominee, die moet dat doopbekken halen. Zou hij terug zijn als het aan het dopen toe is? Er maar op wagen. Hij ging voort met het eerste deel van de dienst, las het formulier, en juist toen hij aan het dopen toe was werd het doopbekken binnengebracht.

Zondagmiddag, één uur. Een grote gemeente was vergaderd in een Presbyteriaanse Kerk. Een paar ouders waren er met hun kindje om het te laten dopen. Misschien zou er nog een tweede zijn, maar dat was niet zeker, ze waren er niet. Het doopbekken was aanwezig maar er was geen water in. Op een wenk van dominee zorgde een ouderling ervoor. Maar als gewoon doorgaan met dopen: dominee heeft ook wat haast want om drie uur moet hij twintig mijl zuidwaarts voorgaan.

Toen de plechtigheid afgelopen was werden de collecten opgenomen. Maar flink wat verzen opgeven, was er gezegd, want het neemt vrij wat tijd. Dus maar zingen.

Toen kwam ook dat tweede paar met hun kroost binnen. De ouderling kwam verstoord naar dominee toe: "Nu zijn ze er toch nog." Hij ging naar de mensen toe, er ontstond een druk gesprek. En de gemeente zong maar. De ouderling kwam terug: "Ze willen beslist hun kind gedoopt hebben; ze zouden het verschrikkelijk vinden als het niet gebeurde." Nu ging dominee eens met hen spreken, terwijl de gemeente doorzong.

"Kon u niet op tijd komen?"

"Nee, we wisten niet dat de dienst vervroegd was, en we hebben een lange reis gehad en de boer wil niet elke Zondag met ons mee."

"Zou u de volgende week kunnen komen? Het dopen is eigenlijk al afgelopen en mijn tijd is beperkt."

"Dat kunnen we niet beloven, we kunnen niet elke week komen."

De gemeente zong getrouw door; de diakenen collecteerden rustig voort.

Dominee kreeg een inval. "Wat zou u denken als ik eenvoudig de vragen stel, en jullie antwoorden en ik doop uw kind en we eindigden op de gebruikelijke wijze?" Nu, dat vonden ze wel goed. De ouderling ook wel. De gemeente was juist klaar met zingen; dominee lichtte in enkele woorden de stand van zaken toe, het kindje werd gedoopt en niemand had enig bezwaar.

(Wordt vervolgd.)

Mijn reis naar BUDAPEST

De schrijver van dit artikel, Mr. C. Sluys, die thans in Californië woont, is een van de vele Nederlanders, die na de eerste wereldoorlog een Hongaars kind in huis heeft genomen. Dit meisje is later weer naar Hongarije teruggekeerd. Enkele maanden geleden heeft Mr. Sluys zijn pleegdochter nog eens opgezocht. Wij hebben hem gevraagd iets over zijn reis naar Hongarije aan onze lezers te vertellen. Hierbij is dan zijn verhaal, waarvoor wij hem gaarne dankzeggen.

Mr. Sluys heeft zich beperkt tot een beschrijving van zijn ervaringen. Hij verschaft geen "insight story" van het huidige Hongaarse regiem. Toch zijn bepaalde mededelingen tekenend, als b.v. het verbod om bij zijn pleegdochter te logeren en de rondleiding door de communistische chauffeur. Niettemin zijn er mooie dingen te zien en te beleven ook in een land, dat wordt geregeerd op een wijze, die nimmer de onze kan zijn.

Mr. Sluys is de schrijver van een aantal romans, die in Nederland zijn verschenen. In Canada verscheen van zijn hand de boeiende roman "A Prey to Satan".

Red.

De "Lady" op het reisbureau schudde bedenkelijk het hoofd toen ik haar meedeelde, het plan te hebben, mijn verblijf in Holland te onderbreken door een bezoek aan mijn pleegdochter in die stad.

"Maar mijnheer, dat is achter het ijzeren gordijne daar zult u verdwijnen. Ik bleef maar in Holland als ik u was."

Ietwat lakoniek antwoordde ik: "Wel, u bent anders dan mijn dochters; die zeiden: "Vader, als je nu in Holland bent, ga dan ook naar Ethelka, dat zal ze fijn vinden."

Ontsteld zei de juffrouw: "Hebben uw dochters dat gezegd . . ? ? Verder ging ze niet, want de veronderstelling, die er logisch uit volgde, dat mijn dochters mij uit de wereld wilden helpen, durfde ze toch niet uitspreken.

Bijna was ik van mijn stuk geraakt, toen ik ook van het Nederlandse consulaat in San Francisco een waarschuwing kreeg, ernstig te overwegen wat ik deed.

Hoe nu - dacht ik - er gaat elke week tweemaal een vliegtuig van Schiphol naar Budapest, en daar zitten toch zeker mensen in, die weer in Amsterdam terug komen.

Ik heb het dan ook maar gewaagd, en heb er geen spijt van.

Heel West-Europa was bedekt met een zwaar wolkendek, toen het vliegtuig de Haarlemmermeer verliet, en het was wel interessant de wolken van bovenaf te bekijken, maar van' de aarde was niets te zien.

Alleen nabij Wenen, waar we 35 minuten vertoefden, verscheen de Donau even.

Om half twee landden we op het vliegveld van Hongarijes hoofdstad.

De formaliteiten verliepen zonder bezwaar en zodra ik in de wachtkamer kwam werd ik omhelsd door Ethelka.

Zij was natuurlijk ouder geworden sedert ik haar, nu 32 jaar geleden, voor het laatst zag, maar zij was nog altijd dezelfde enthousiaste Hongaarse.

Ze kon niet nalaten, midden op de straat uit te roepen: "O, Vader in Budapest, dat is heerlijk!"

De Hongaarse mentaliteit is zoveel anders dan onze stugge Hollandse aard. Zij vinden ons ijskoud, maar bij wijze van contrast voelen zij zich toch sterk tot die "ijsmensen" aangetrokken.

De conversatie was eerst wel even moeilijk, want haar man verstond geen Engels en ik geen Hongaars en ons beider Duits was maar heel matig.

Gelukkig was Ethelka weer spoedig op dreef met haar Hollands, dat ze 35 jaar geleden leerde, en welke lessen ze nog trouw had bewaard, met vele andere dingen uit de tijd toen ze bij ons was.

Geregeld correspondeerden we ook in die taal, ondanks de waarschuwing van het Consulaat in 1956, dat corresponderen met mensen achter het ijzeren gordijn gevaarlijk was.

Het was niet toegestaan bij hen te logeren.

Ik moest voor de vier dagen, dat ik in Budapest zou blijven reeds in Californië 70 dollar betalen voor hotelkosten.

Nu, hotel Astoria, aan de brede straat Kossuth L. ut. was modern genoeg.

Men sprak er Engels, en 's morgens behoefde men maar de telefoon, die op elke kamer aanwezig was, te gebruiken, en even later werd het ontbijt op de vierde etage gebracht.

Vanaf het balkon kon men het straatgewoel overzien. Er reden meer auto's dan ik had verwacht, en de gele electrisceh trams — eigenlijk meer treinen — zijn boordevol met goedgeklede mensen, die een heel normale opgewektheid vertonen.

Met zulk een trein gingen Ethelka en ik de volgende dag naar haar broer, die in Pesterzsebel Zibak woont.

Zij zelf woont in Buda en elke morgen om half tien kwam ze mij ophalen in hotel Astoria, dat in Pest staat, en maakten we een wandeling of een rit door de stad.

Zo ook deze morgen om tien uur vertrokken we. Bij het zeer fraaie raadhuis van dit vroegere zelfstandige dorp, dat echter nu geheel door de hoofsdtad is opgeslokt, moesten we overstappen.

De volgende trein kwam heel spoedig, maar toch was het elf uur voor we uit konden stappen. Wat een stad, was mijn indruk. Wij waren nog altijd in Budapest, maar toch droeg dit vroegere dorp nog de sporen van het meer rustige landleven.

De straten waren ruim en zindelijk, maar sommige waren in het midden ongeplaveid en boden een pracht speelplaats voor de kinderen.

Ethelka haar broer had er verscheidene, en vanwege het tekort aan lokalen, gingen ze maar halve dagen naar school.

Ze speelden niet op de straat, maar waren ijverig bezig aan hun huiswerk. De jonge Ethelka — naar tante genoemd — was intelligent, en ook haar broers waren goed "bij".

Vader was geen communist, maar toch kon hij niet nalaten met enig leedvermaak te vertellen, dat men voor 100 dollar 1165.20 Forints kreeg en voor 100 Roebel 1389.50.

Of Rusland ook propaganda maakt met zijn revaluatie? Ik zou die propaganda nog meer ontmoeten.

Ethelka haar man werkt op een kantoor dat motorrijwielen verhandelt, en toen men daar vernam, dat hij een Amerikaan op bezoek had, kreeg een vriend van hem, die daar ook werkte, een middag vrij,

(Vervolg op pag. 6)

Mt. Vernon Christian Reformed Church was the scene of the colourful wedding of Elly Rouw, daughter of Mr. and Mrs. Mark Rouw, of Mt. Vernon, Washington, to John Vandergraaf Jr., son of Mr. John Vandergraaf Sr. and the late Mrs. Geraldine Vandergraaf of Burnaby, B.C. The ceremony was performed by the Reverend J. Hoeksema of Mt. Vernon, and the Reverend G. Rientjes of Vancouver, B.C. They are now living att 2850 E. 43 Ave., Vanvouver, B.C.

From left to rightt: Miss Franci Vandergraaf, Mrs. Shirley Boonstra, and Mrs. Edith Rouw, bridesmaids; Miss Marg Wisler, maid of honour; Miss Katie Rouw, flower girl; bride and groom; Mr. John Snel, best man; Mr. Marinus Rouw, Mr. Charley Vandergraaf, Mr. John Rouw, and Mr. Joe De Jonge, ushers; Mr. Otto Rouw and Mr. John De Vlieger, candle lighters.

BUDAPEST

(Vervolg van pag. 5)

en een auto met chauffeur te zijner beschikking, om mij heel Budapest rond te rijden.

Dat werd een fijne tocht.

De twee miljoenenstad, aan beide zijden van de Donau is een van de mooiste steden van Europa.

Over deze rivier zijn zes bruggen van welke de "Arpad hid" en de "Margit hid" tot de voornaamste behoren.

Tussen deze bruggen ligt het bekoorlijke eiland "Margit Zigit" met zijn prachtige tuinen en een modern hotel van die naam. Vandaar gingen we naar de citadella, Gellert hegy en we dronken thee op de 1435 voet hoge Janoshegy.

Boven op dit hoogste punt is nog een uitkijktoren vanwaar men een schitterend uitzicht heeft op de gehele stad.

Pest op de linkeroever der rivier is vlak, maar Buda, aan de andere kant van de Donau is op vele heuvelen gebouwd.

De vriendelijke huizen zijn omringd van prachtige tuinen waarin de accacia's met de mimosa's wedijveren in weelde.

Op de terugreis passeerden we een zeer groot complex, uiterst moderne flats, en de chauffeur vertelde, dat in die stadswijk vroeger patriciërs hadden gewoond, maar, waar deze buurt nogal beschadigd was in de vele troebelen die de stad heeft doorgemaakt, had men de hele zaak omgesloopt en . . . "Nu wonen daar de proletariërs . ." Ethelka vertaalde dit verhaal, maar ik had in het laatste woord reeds de trots gehoord van onze communistische chauffeur; immers de toon maakt de muziek.

Ik verwonderde mij dan ook niet toen hij in zijn afscheidswoord zei: "Nu moet je de waarheid vertellen in Amerika hoor, want daar geloven zij zulke rare dingen van ons."

Ook dit was dus propaganda, maar van een soort waarvoor ik mijn chauffeur hartelijk kon bedanken. Het was de moeite waard geweest. Ja, de rollen zijn wel omgekeerd.

Ethelka haar man was vroeger hoofdofficier in het Hongaarse leger. Zo een van de soort als die hoveling, die van de Romeinse keizer opdracht kreeg, naar het paleisplein af te dalen om de daar verzamelde protelariërs tot kalmte te manen, en die bij zijn terugkomst in de hofkring zeide: "Bij de goden, caesar, wat stinken die plebeërs."

Maar nu woont hij in een zeer klein gedeelte van een groot arbeiders-apartment.

De bouwvakarbeiders hebben betere woningen en verdienen behoorlijk. Er wordt ontzettend veel gebouwd.

Nu, na zes jaar, is men ook begonnen met de restauratie van het koninklijk paleis met zijn 860 kamers, maar eerst werden de proletariërs van woningen voorzien.

Ook dat ging vroeger andersom.

Goede Vrijdag was er een dienst in de Calvin Temple, en daar zijn Ethelka en ik heengegaan. Zij was er gedoopt.

Wij bleven echter niet lang, want de kerk was boordevol en wij moesten met vele anderen staan.

Van wat de Ds. zei verstond ik natuurlijk geen woord en daarom stelde ik voor om maar weer heen te gaan.

Er zijn minstens zes van deze kerken in de stad, en Ethelka vertelde, dat ze altijd erg vol waren.

Als de ruimte mij toeliet, zou ik nog heel wat kunnen vertellen, maar ik moet eindigen.

Ik kan niet anders zeggen, dan dat ik met genoegen terugdenk aan deze vier dagen.

De kapitein van de "Nieuw Amsterdam" waarmee ik naar Amerika terug voer, was een vriendelijk heer, en stond ons toe, overal te komen, ook op de brug.

Een der officieren daar vroeg mij, waar ik was geweest en toen ik zei, dat ik ook in Budapest was geweest, zei hij: "Vertel dat maar niet in Amerika, want dan ben je communist."

Inderdaad, die man was goed op de hoogte.

Ik werd bij het overdenken van deze dingen sterk herinnerd aan de Franse revolutie. Ook toen vielen de hoofden der groten onder de guillotine bij duizenden, en de christenen in Holland, vooral Bilderdijk en Da Costa, waren vurig "Contro-revolutionnair" en hadden alleen maar oog voor deze euveldaden.

U weet wel, Parijs was "der duivelen paradijs".

Later leerde Groen van Prinsterer ons, dat het meer calvinistisch is "Anti" en niet "Contra"-revolutionnair te zijn.

Daaronder verstond hij, dat wij het *beginsel* der revolutie bestrijden moeten, maar ook een open oog moeten hebben voor het goede, dat uit dit kwaad werd geboren.

Zeg nu niet, dat dit niet kan, omdat een kwade boom geen goede vruchten kan voortbrengen.

Als wij werkelijk geloven in de regenererende kracht van Jezus Christus, dan weten wij, dat niet Rusland of China en Amerika de wereld regeren, maar dat *Hij* de teugels van het wereldregiem in *Zijn* Goddelijke handen houdt.

C. Sluys
Los Gatos, California

Nederlandse zangers in Chatham aan de top

Onlangs werd in Chatham, Ont. het zeventiende jaarlijkse Kiwanis Muziek Feest gehouden. Daarbij sleepten de Nederlanders een paar eerste prijzen in de wacht.

Het "Dutch Folk Song Choir" onder leiding van zijn dirigent John Postma behaalde met "De Zilvervloot" en "O Gulden Hoofd" resp. 91 en 89 punten, en bezette daardoor de eerste plaats.

De 24-jarige Peter Koop van Chatham legde beslag op de roos bowl, die vorig jaar door zijn zuster, toen nog Miss Ingrid Koop, thans Mrs. H. J. Nelmes, gewonnen werd. Mr. Koop zong verschillende nummers, o.a. "The Good We Wish For" en "Thy Glorious Deeds" uit Händel's Oratorium "Sampson".

Wij wensen onze mensen in Chatham gaarne geluk met deze opvallende bijdragen aan het culturele leven van Canada.

De Vrijheid blijft Roepen

Het door de Communisten georganiseerde Wereld-Jeugdfestival, ter bevordering van de vriendschap onder de volkeren, dat in de afgelopen zomer in Helsinki in Finland werd gehouden, trok ook de belangstelling van de jeugd uit Oost Duitsland.

Met een speciaal schip, dat de schone naam Volkerenvriendschap droeg werden in Augustus enige honderden jongens en meisjes naar Helsinki gezonden. Dat ging niet zo maar. Ze waren allen drie maal op hun "betrouwbaarheid" onderzocht. En dan mochten ze het schip alleen nog maar "collectief" verlaten .Bij de aankomst: In de autobus, uitstappen op het feestterrein!

En daar moesten ze een "vrolijke keten" vormen, en daarvoor elkaar een arm geven, zodat niemand kon weglopen. Ondanks dat alles vluchtten meer dan 40 van deze jonge mensen weg, bijna een tiende deel van de zorgvuldig in Oost-Duitsland uitgezochte jeugd. De vluchtelingen waren geboren in de jaren 1940-1944. Zo hebben ze in hun leven alleen maar het communisme beleefd. Vanaf de kleuterschool zijn ze opgevoed met dagelijkse haatpreken tegen alles wat niet-communistisch is. In het Westen waren ze nooit geweest. Meer dan 40 jonge mensen vluchtten, ofschoon men gezegd had, dat een ieder die zou proberen te vluchtten, door de Finnen zou worden uitgeleverd. Dat was natuurlijk een vlotte leugen, want de gevluchten kregen direct van de Duitse gezant in Helsinki een pas van de Bondsrepubliek.

Philadelphia waaraan wij dit bericht ontlenen, merkt naar aanleiding daarvan op, dat door de vluchtelingen van Helsinki het volgende wordt bewezen: 1. De jongste generatie heeft zich met het slavenbestaan in de door de Sovjet bezette Oost-zone van Duitsland niet tevreden gesteld. 2. Het onafgebroken ideologische tromelvuur heeft de vrijheid van hun denken niet terzijde kunnen stellen. 3. De ginds veel gesmade Bondsrepubliek is nog steeds zo begerenswaardig dat jonge Duitsers hun leven wagen om daar te kunnen komen.

(ICN)

WIN ABONNEES VOOR "CALVINIST-CONTACT"

AAN ALLE NEDERLANDERS IN CANADA

De Nederlandse ambassade te Ottawa en de consulaire posten in Canada wijzen erop dat

Nederlanders die naar Nederland reizen (voor tijdelijk of permanent verblijf) in het bezit dienen te zijn van een **GELDIG PASPOORT.**

Kinderen, die nog niet de leeftijd van 16 jaar hebben bereikt, behoeven gen eigen paspoort te hebben, doch kunnen reizen op het paspoort van hun vader of moeder waarin zij dan echter in Canada door de bevoegde Nederlandse consultaire ambtenaar dienen te zijn bijgeschreven.

—

Deze mededeling wordt onder de aandacht van de Nederlanders in Canada gebracht omdat het in de afgelopen maanden veelvuldig is voorgekomen dat Nederlanders zonder geldige reisdocumenten naar Nederland zijn vertrokken. Toelating in Nederland ondervond daardoor moeilijkheden. Nog moeilijker was het echter tijdig reisdocumenten te verschaffen aan diegenen die daarop uit Nederland naar Canada wilden terugkeren en pas kort voor het vertrek uit Nederland een paspoort aanvroegen. In een vrij groot aantal gevallen moest de terugreis naar Canada worden uitgesteld met alle narigheid van dien.

—

Het is derhalve in het belang van de Nederlanders in Canada dat zij op zijn minst een maand voor vertrek uit Canada nagaan of zij over een Nederlands paspoort beschikken dat op het tijdstip van hun reis nog geldig zal zijn.

Diegene wiens paspoort verlengd of vernieuwd dient te worden wende zich dan ten spoedigste tot de naastbij zijnde Nederlandse consulaire post in Canada. Zodoende kan een ieder zich tijdverlies, extra kosten en ergenis besparen.

IN 1967 EEN WERELDTENTOONSTELLING IN MONTREAL?

Nu de Sovjet Unie haar plan om in 1967 een wereldtentoonstellnig in Moskou te houden heeft laten varen, zal van Canadese zijde het Bureau of International Exhibitions, dat medio november a.s. in Parijs vergadert, worden benaderd met het verzoek Montreal als plaats voor de over vijf jaar te houden wereldtentoonstelling aan te wijzen. Het jaar 1967 heeft voor Canada bijzondere betekenis omdat het dan 100 jaar geleden is dat Canada's politieke eenheid tot stand kwam.

Bovendien viert Montreal in 1967 haar 325-jarig bestaan. Naar verluidt zou de Canadese regering bereid zijn in principe voor de wereldtentoonstelling $ 20 miljoen ter beschikking te stellen, op voorwaarde dat de provincie Quebec $ 15 miljoen bijdraagt en de stad Montreal $ 5 miljoen.

Verwacht wordt dat minstens 50 landen aan de wereldtentoonstelling 1967 zullen deelnemen. In Brussel waren in 1958 52 landen vertegenwoordigd. Men meent dat in Montreal 40 tot 50 miljoen bezoekers zouden kunnen worden verwacht. Op de dit jaar gehouden wereldtentoonstelling in Seattle zijn tot dusverre 7.5 miljoen betalende bezoekers geteld.

(N.C.K.v.K.)

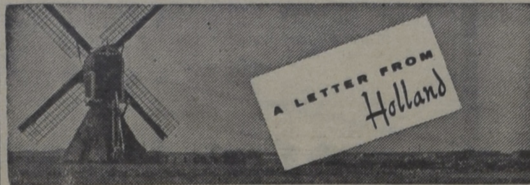

CONCERTGEBOUW ORKEST VIERT JUBILEUM

Op 1 October j.l. vierde het beroemde Concertgebouw Orkest te Amsterdam zijn 75-jarig jubileum met een gala-concert, waarbij ook o.m. H.M. Koningin Juliana aanwezig was. Verder waren verscheidene hoge functionarissen en buitenlandse diplomaten aanwezig.

Het Concertgebouw Orkest bestaat thans uit 105 leden. Het gala-concert onder leiding van de dirigent Bernard Haitink opende met Berlioz's "Le Carnaval Romain". Het voornaamste werk van het programma was echter Mahler's Eerste Symphonie, hetwelk is gecomponeerd in hetzelfde jaar als het Concertgebouw Orkest was gevormd. De symphonie werd voor het eerst in Nederland uitgevoerd in 1903, waarbij de componist zelf als dirigent optrad.

Dirigent Haitink bood op de avond van het gala-concert H.M. de Koningin een grammofoonplaat van deze symphonie aan, gespeeld door het Concertgebouw Orkest.

door Mrs. J. De Groot-Vreugdenhil

(A.I.) De gebeurtenis, die in deze weken de meeste pennen (en tongen) in beweging brengt is niet van politieke aard. Eigenlijk zijn we het hierover allemaal met elkander eens, al willen zovelen er dan toch nog het hunne over zeggen of schrijven. Het gaat over een incident, dat zich heeft voorgedaan tijdens de ontgroening voor het Amsterdamse Studenten Corps, dat is dus het studentencorps van de Gemeentelijke Universiteit. Bij die ontgroening schijnen de novieten door de ouderjaars-studenten bizonder ruw behandeld te zijn. Er is, zoals die ouderejaarsstudenten het zelf uitdrukten, 'Dachautje gespeeld'. Tegen een jongen van Joodse afkomst moet onder scheldwoorden het dreigement zijn geuit van 'nog eens een keertje Dachautje spelen'. De jongen vroeg dit woord niet te gebruiken; zijn vader was in Dachau omgebracht. Aan dit redelijke verzoek werd door de studenten aanvankelijk niet de betamelijke aandacht besteed. Pas toen de zaak door ingezonden stukken in de kranten algemeen bekend werd brak een storm van verontwaardiging los, nu ook in het Amsterdamse Studentencorps.

Over dit zeer betreurenswaardige voorval worden nog dagelijks in alle kranten ingezonden stukken en hoofdartikelen geschreven; er werden vragen over gesteld in de Amsterdamse raad (waarbij alle partijen het eens waren) en de rector magnificus van de Amsterdamse Universiteit houdt zich er mee bezig. Natuurlijk ook, zij het dan te laat, de senaat van het bewuste studentencorps. Er worden allerlei maatregelen aangekondigd, die ik hier wel niet hoef door te geven.

De indruk dringt zich op, dat hier een generatieverschil tot uiting komt. De ingezonden stukkenschrijvers en vragenstellers zijn allemaal van de generatie die de oorlog aan den lijve heeft meegemaakt. Voor haar is het schrikwekkend en ergerlijk, dat de jeugd zich een spel veroorlooft met wat honderdduizenden landgenoten het leven heeft gekost en anderen onherstelbaar leed heeft aangedaan. Daar staat tegenover, dat de jonge mensen, die na de oorlog zijn opgegroeid zich de gevoelens van de ouderen niet kunnen indenken. Dit is allerminst een verontschuldiging. Vooral van de studerende jeugd mag worden verwacht, dat ze haar best doet het jongste verleden te kennen. Dat ze begrip en eerbied toont voor wat een oudere generatie heeft uitgestaan. Dat ze geen spel maakt van een geesteshouding, waartegen ons volk twintig jaar geleden eensgezind in verzet is gekomen.

Misschien dat dit incident de ouderen weer eens doordringt van hun plicht, de jeugd op de hoogte te brengen, de jongere generatie zoveel mogelijk over de oorlog te vertellen. Dan is het toch nog ergens goed voor geweest.

Een andere sensatie levert een huidziekte (gelukkig van vrij onschuldige aard) die op het ogenblik in ons land voorkomt. De nieuwe epidemie stemt volgens de deskundigen volkomen overeen met die van 1960, waarvoor toen de 'Planta'-margarine als de schuldige is aangewezen. De huidziekte, die zich op het ogenblik verspreidt, zal volgens de dokters spontaan binnen een of twee maanden weer verdwijnen om dan na een jaar of langer ergens anders op te treden. Alleen kan ditmaal niet de schuld op de Planta of enige andere margarine worden geschoven. Pijnlijk lijkt het, dat het Unileverconcern, de vervaardigster van de bewuste margarine, aan de slachtoffers van twee jaar geleden miljoenen aan schadevergoedingen heeft betaald. En dan onverschuldigd!

Verder is er in Amsterdam een jongetje overleden aan een ziekte, die misschien hondsdolheid zou kunnen zijn. Allerlei mensen, die na 1 oktober door een hond zijn gebeten, laten zich nu vaccineren, waarmee hondsdolheid kan worden voorkomen. Men loopt daarmee echter een (klein) ander gevaar, namelijk dat van hersenvliesontsteking (in een of twee van twintigduizend gevallen). Hondsdolheid is in ons land al in geen jaren meer voorgekomen, maar sedert 1951 verbreidt de ziekte zich in Duitsland.

KORT NIEUWS

De Amerikaan Alden Hatch heeft een biografie geschreven over Prins Bernhard, waarvan hij het eerste exemplaar persoonlijk op paleis Soestdijk is komen aanbieden. Een Nederlandse vertaling is vrijwel gelijktijdig met de Amerikaanse uitgave uitgekomen en andere vertalingen verschijnen binnenkort (o.a. in de Scandinavische landen. In de gesprekken, die hij met Hatch heeft gevoerd, blijkt de Prins scherpe kritiek te hebben geleverd op het beleid van veldmaarschalk Montgomery bij de slag om Arnhem in 1944. Alle adviezen van mensen, die van de situatie op de hoogte waren, heeft de Engelse bevelhebber toen in de wind geslagen. Aldus Prins Bernhard.

De Antirevolutionaire Partij heeft verleden week in Utrecht een bijeenkomst gehouden. Professor Zijlstra deelde daar mee, dat het besluit, volgens hetwelk hij volgend jaar geen Kamerlidmaatschap wil aanvaarden, geen afscheid betekent van de politiek en zeker niet van de Antirevolutionaire partij. 'U moet mij even vrij laten'. Op dezelfde vergadering deelde Mr. Roosjen mede, dat hij zich om leeftijdsredenen niet herkiesbaar zal stellen voor het lidmaatschap van de Tweede Kamer.

De Unieraad van de Christelijke Historische Unie heeft Mr. Beernink herkozen als voorzitter van deze partij. Van verschillende zijden is ervoor gepleit, Mr. Beernink volgend jaar te doen optreden als lijstaanvoerder voor de Tweede Kamer-verkiezingen.

Nabestaanden van tijdens de Tweede Wereldoorlog in Nederland gesneuvelde of begraven Canadese militairen, die een bezoek aan de graven van hun verwanten hadden gebracht, zijn verleden week door Koningin Juliana op paleis Soestdijk ontvangen.

Vrouwen Toogdag in Brantford

Het Southeast Ontario District of Chr. Ref. Ladies Aids hield op 10 October jl. een toogdag in de Brantford Chr. Ref. Church. Begunstigd door prachtig weer waren velen gekomen: in de middagvergadering waren 315 dames en in de avondvergadering zelfs 360 dames aanwezig.

Gedurende de middagvergadering, die onder leiding stond van Mrs. J. van Staalduinen, hield Rev. J. Quartel van Hamilton een referaat over "De Wereldsituatie in het licht der Openbaring". Spr. schetste onze tijd als een tijd van vele uitvindingen, waartegen moeilijk bezwaren kunnen worden ingebracht. Niet het gebruik, maar het misbruik maakt deze uitvindingen tot oorzaak van zonde. Onze mensen zouden veel meer moeten studeren teneinde een werkzaam aandeel in die uitvindingen te hebben. Zo goed als het misbruik van gaven zonde is, is ook de afwijzing zonde. Met klem betoogde de spreker dat wij, in deze tijd waarin de mens zelfstandig meent te zijn, behoefte hebben aan wetenschapsmensen, die God primair en centraal stellen. Na het communisme en het collectivisme geschetst te hebben, stond spr. stil bij de Anti-Christ, die volgens Rev. Quartel een persoon en niet een beweging zal blijken te zijn. De Anti-Christ is reeds hard aan het werk en maakt dankbaar gebruik van communicatiemiddelen als pers, telefoon, radio en t.v. Wij zien de decadentie overal, ook in de kunst. Hierin speelt God geen rol meer. Daardoor echter wordt de kunst ontluisterd en lelijk.

Tijdens het lunch-uur zorgde de vereniging van Woodstock voor een samenspraak.

Na de opening van de avondvergadering, die geleid werd door Mrs. P. G. Schrotenboer, kon de verblijdende mededeling worden gedaan dat reeds $1950.00 was opgebracht voor de Christian High School in Hamilton. Alle gelden waren nog niet ontvangen, doch zeer binnenkort zal een cheque van $2,000 aan het High School bestuur overhandigd worden.

Miss Evelyn Vredevoogd gaf een zeer interessante beschouwing over het zendingswerk in Nigeria. Spreekster is administratrice in het Christian Hospital te Takum. Dit ziekenhuis heeft 120 bedden en 13.-500 "out-patients". Miss Vredevoogd begon toen zij haar werk in Nigeria aanving, met samenkomsten voor meisjes in haar kamer. Gewoonlijk trouwden deze meisjes zeer jong, soms reeds op twaalfjarige leeftijd. Deze meisjes bleken zeer geïnteresseerd in deze bijeenkomsten, waarin naast gezelligheid uiteraard veel aandacht wordt besteed aan Bijbelstudie.

Aansluitend hierop vertoonde Rev. R. Recker foto's van het Mission werk in Nigeria. Beide zendelingen, die thans met verlof zijn, toonden duidelijk hoe moeilijk het is zending te drijven in een gebied waar de Moslems 99% van de bevolking uitmaken.

Een aan het einde gehouden collecte voor de zending bracht $207 op. Het zangkoor uit Simcoe verleende waardevolle medewerking.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Tweetal

te Strathroy, Ont.: G. H. Rientjes te Vancouver, B.C. en H. Vander Kam te Jenison, Mich.

Beroepen

te Essex, Ont., H. Numan te Niagara Falls, Ont.

te Hoboken, N.J., H. Wittenbosch te Kingston, Ont.

INSTITUERING VAN DE CHRISTIAN REFORMED CHURCH TE BLYTH, ONT.

Op de derde October 1962 kwamen ongeveer 37 gezinnen uit de omgeving van Blyth bijeen, om te komen tot instituering van een Christian Reformed Church in Blyth.

Al deze gezinnen behoorden tot op dat moment bij de gemeente van Clinton, Ont. De kerkeraad van Clinton was door Classis Chatham aangewezen om de instituering op zich te nemen en uit te voeren.

De vergadering stond onder leiding van Rev. L. Slofstra. Attestaties van 79 belijdende en 85 doopleden werden gelezen.

Drie ouderlingen en twee diakenen werden gekozen en daarna in hun ambt bevestigd. Een vierde ouderling is inmiddels door de nieuwe kerkeraad aan de gemeente voorgesteld.

Na de bevestiging werden de nieuwe kerkeraad en de nieuwe gemeente nog hartelijk toegesproken door Rev. J. Joosse, die namens de Classis de vergadering bijwoonde.

De diensten zijn tot nu toe in de Town Hall gehouden. In Mei was in Blyth nl. een groep begonnen, die tot op 30 Oct. behoorde bij de kerk van Clinton. Vanaf November bestaat evenwel de mogelijkheid om de Presb. Church te gebruiken. De diensten zullen dan gehouden worden om tien uur 's morgens en om 3 uur 's middags. Het adres van deze kerk is inmiddels, nu een scriba gekozen is, ook bekend. Clerk van deze nieuwe gemeente is Murray S. Siertsema, R.R. 2, Blyth, Ont.

Voor vele gemeenteleden, die op een afstand van 25 mijl van Clinton woonden, is de instituering van deze nieuwe kerk een ware oplossing.

We ontdekten, dat een vergadering waarin een vrije stemming voor ambtsdragers gehouden wordt een langdurige en langdradige zaak kan zijn. Het resultaat, dat er een kerk geinstiueerd kon worden, heeft de broeders echter steeds opnieuw moed doen grijpen. De Here kon gedankt worden, dat er opnieuw een kerk kon worden toegevoegd aan de vele kerken, die de laatste jaren gesticht konden worden.

Rev. L. Slofstra

REV. H. ESHUIS BEVESTIGD ALS CHRISTIAN REFORMED PREDIKANT TE ATHENS, ONT.

Na 2½ jaar vacant te zijn geweest ging er een golf van blijdschap door de gemeente van Athens, toen bekend werd dat Candidaat H. Eshuis het beroep, dat op hem was uitgebracht, had aangenomen.

De bevestiging vond plaats op 28 September j.l. Deze dienst werd geleid door onze consulent Ds. Koopmans van Brockville.

Onze vorige consulent Ds. Wittenbosch van Kingston hield een predikatie naar aanleiding van Exodus 18:19 en 20. Hierna las Ds. Koopmans het bevestigingsformulier waarna de handoplegging plaats vond.

Ds. Eshuis werd toegesproken door Ds. Wittenbosch en de gemeente door Ds. Koopmans.

De bijzondere wijze waarop de dienstdoende predikanten zich kweten van hun taak maakte het geheel tot een plechtigheid die we ons nog lang zullen herinneren.

Zondag 30 September deed Ds. Eshuis zijn intrede in onze gemeente met een predikatie over Filippenzen 2:5. We hopen en bidden dat God onze jonge predikant met zijn gezin moge zegenen en tot een rijke zegen stellen.

REV. A. J. STIENSTRA BEVESTIGD

De vierde October was voor de gemeente van Exeter een blijde dag, na een vacature van ruim 7 maanden, ontving zij in Rev. A. J. Stienstra weer een eigen Dienaar des Woords.

De bevestigingsdienst stond onder leiding van de consulent Rev. L. Slofstra van Clinton. Rev. J. Nutma van Acton, studievriend van de nieuwe predikant hield de bevestigingspredicatie. Tevens was voor deze dienst Rev. C. M. Schoolland overgekomen van Cedar Springs, vroegere predikant van Rev. Stienstra.

Rev. J. Nutma had tot tekst Jesaja 52:7.

Het formulier ter bevestiging van Dienaar des Woords werd gelezen door Rev. Schoolland. Aan de handoplegging werd deelgenomen door de Revs. Schoolland, Slofstra, Nutma, S. Terpstra van Listowel en J. B. Vos van Stratford.

"Charging" de predikant werd gedaan door Rev. Schoolland en de gemeente door Rev. Slofstra. Rev. A. J. Stienstra sprak na de dienst een woord tot de afgevaardigden en genodigden, waarna de nieuwe predikant de zegen uitsprak.

Op zondag 8 October hield Rev. Stienstra zijn intrede in de morgendienst, welke in het Engels gehouden werd. Het Woord werd bediend uit 1 Tim. 4. Tekst 1 Tim. 4:12—16. Thema, "Inspired Counsel for a young Minister".

Donderdag 11 October werd een welkomstavond belegd, waaraan de gehele gemeente deelnam, ook de jeugd was in grote getale tegenwoordig, een mooie avond van vreugde met de familie Stienstra.

Moge de Koning der Kerk onze nieuwe predikant tot rijke zegen stellen voor de gemeente van Exeter, en tot een van God, en Zijn Koninkrijk.

O. Koopmans, clerk

FAREWELL REV. J. KUNTZ

Sunday afternoon, Sept. 30, Rev. J. Kuntz preached his last sermon here as minister of the Orillia, Ont. Chr. Ref. Church. The sermon was taken from Ephesians 3, to God alone be glory - "Soli Deo Gloria".

Mr. MacLean, mayor of Orillia, Rev. Frampton, president of the ministerial association, and Rev. Geuzebroek as delegate of classis Toronto, all spoke a few words of appreciation for the work Rev. Kuntz has done in Orillia.

We in the Orillia congregation are thankful to God for the fact that Rev. Kuntz laboured here for 4 years and we pray that God may bless him and his family in his new congregation in Owen Sound.

Orillia Consistory

THIRD ALL ONTARIO DIACONAL CONFERENCE

On Saturday, October 13th, deacons of the Christian Reformed Churches in Ontario came together in the Immanuel Christian Reformed Church of Brampton. Dr. P. Y. DeJong of Hamilton spoke about "The Deacon in Today's World". As basis for his speech he had chosen 2 Corinthians 8:9 — "For ye know the grace of our Lord Jesus Christ, that, though he was rich, yet for your sakes he became poor, that ye through his poverty might be rich." Dr. De Jong discussed the formation, the deformation and the reformation of the diaconate, and especially emphasized the broadness of its task. A diaconate's responsibility is not only to relieve the need of its own Church-members if necessary, but also to have an open eye for the needs of people in other countries. Financial help is not any more as much needed in the congregations as it used to be, because social conditions have improved considerably. But if no financial help is needed at home, there are always others in need and in this regard Dr. De Jong outlined the importance of Christian Institutions; the study of the relationship of Church-mercy to Social legislation and Social developments.

The topic for the afternoon-session of the conference, was "The Christian Reformed World Relief Committee". Mr. Zondervan of Grand Rapids, President of the Committee, gave a resumé of the organization and purpose of this Committee, which is organized by and therefore responsible to the Synod. As the name implies, the purpose of this Committee is to relieve the need of others whereever necessary and possible.

A report was given about the financial position of "Salem Christian Sanatorium Association Inc.", and it was noted that although it cannot be called a "fast growth", this Association is making progress.

The meeting was under direction of Mr. Peter Zwart of Hamilton and closed by Rev. P. M. Jonker of Brampton.

In September Miss Ingrid Koop of Chatham, Ont., was united in marriage to Mr. Harvey J. Nelmes of Toronto. The bride is the daughter of Mr. and Mrs. G. Koop of Chatham, Ont. and the groom is the son of Mrs. John Nelmes and the late Mr. Nelmes of Toronto, Ont. Rev. L. Mulder, pastor of the Chatham Chr. Ref. Church performed the ceremony. Miss Anita Koop was maid of honour. The young couple has taken up residence in Toronto.

(Photo Bill Dolamore)

A Testimony Regarding the Observance of the Lord's Day

Upon request we publish below a testimony which was adopted by classis British Columbia of the Christian Reformed Church at its meeting at Langley, B.C., on September 26, 1962:

I. We would have everyone of the churches, consistories and members, take note of the rapidly changing pattern of Sunday observance in British Columbia, as elsewhere in Canada and in the world at large. And the danger is very real that the Christian pilgrim as he lives his life in this world will adopt the habits of the world.

That this is more than an imaginary danger among us is quite evident from a growing number of undesirable practices and habits which are a hindrance to the proper observance of the Lord's Day. For example, (a) the enticement to unnecessary Sunday labor is increasingly heeded; (b) the number of habitual "oncers" at divine worship is apparently growing; (c) unnecessary Sunday travel is becoming more common; (d) making unnecessary Sunday purchases is not unheard of; (e) seeking entertainment at public places of recreation and amusement is being reported increasingly; (f) the listening and viewing of games of commercial sports on Sunday via radio and television is being condoned; (g) using the Lord's Day for restful spiritual meditation and reading is fast becoming a lost art. These are only examples, to which others might well be added, of practices and habits among us which do not promote the keeping of the Lord's Day as "holy", separate from the other days of the week, a day sanctified by God for His glory and man's wellbeing.

II. Many causes and circumstances have especially in late years united to increase this spiritual indifference to the Lord's Day; (a) amusement and business interests increasingly consider Sunday an ordinary day and do their utmost to make this day the "golden harvest of the week"; (b) deterioration of family life and family fellowship has also contributed to a lax observance of the Lord's Day; (c) economic prosperity and increased leisure time have not always proved to be a spiritual blessing; (d) the spiritual lukewarmness of many Christians is a contributing factor. It has been said: "The greatest foes of the Lord's Day are those within the gates . . . There are a host of so-called Christians that put in this day a minimum of service to God, and a maximum of service to self". Other causes and circumstances that have led to the present alarming situation might be added.

III. The cure for the growing desecration of the Lord's Day is a deeply spiritual exercise which cannot be legislated. The legalistic attitude which seeks to determine in minute detail what is right and what is wrong, whether we may do this or that, and even demands that all Christians shall be bound in their consciences to such distinctions, may well be warned against. On the other hand, ministers and consistories may not neglect to exhort and condemn *specific forms* of Lord's Day desecration. To do so would be no less one-sided than the legalism that once held sway.

To find a solution to the problem we are facing we must turn to the Word of God, and give ear to what "the Spirit saith to the Churches". Besides the fourth commandment as given in Exodus 20 and Deuteronomy 5, attention may be called to such passages as Isaiah 58:13, 14; Mark 2:23-3:6; Hebrews 10:25; etc.

In *Isaiah 58:13, 14* we read: "If thou turn away thy foot from the Sabbath, from doing thy pleasure on my holy day; and call the Sabbath a delight, the holy of the Lord, honourable; and shalt honour him, not doing thy own ways, nor finding thine own pleasure, nor speaking thine own words: then shalt thou delight thyself in the Lord; and I will cause thee to ride upon the high places of the earth, and feed thee with the heritage of Jacob thy father: for the mouth of the Lord hath spoken it." This Old Testament passage with the New Testament ring, clearly teaches that we must spend the Holy Day in delighting ourselves in the Lord, putting us on guard against all secularism — being devoted to worldly, rather than to sacred, matters.

Mark 2:23-3:6 (and its parallel, Luke 6:1-10) is also most significant. We quote verses 27 and 28: "And he said unto them, The Sabbath was made for man, and not man for the Sabbath: therefore the Son of man is Lord also of the Sabbath." In the context it is reported that the disciples passing through the corn fields on the Sabbath plucked ears of corn, which according to the Pharisees was not lawful. In reply to the Pharisees Jesus defends his disciples, not on the ground that they had not broken the law of Sabbath rest, but on the basis of need, even as David in a time of need did eat of the showbread, "which is not lawful to eat but for the priests". The point to observe here is that Jesus does not deny that the disciples had broken the Sabbath law of rest, nor that David had not broken a law by eating the sacred bread. As a matter of fact we have here a "startling statement of the truth that the Sabbath is a day of rest; that according to the Sabbath law no work of any kind may ever be done. It is not correct to say that the Sabbath law allows this kind of work, or that kind of work; it allows no work." However, Jesus did teach that the law might be broken to meet the necessity of man and to show mercy to those in need or distress. He did not abrogate the Sabbath, but as Lord of the Sabbath interpreted it for the highest good of man.

Jesus' statement that "the Sabbath was made for man" is not a license to unrestrained liberty, but rather an exhortation for men to seek their highest good on the Sabbath by securing refreshment for body and mind, but more particularly by employing the day for fellowship with God and spiritual growth.

Hebrews 10:25 reads, "Not forsaking our own assembling together, as the custom of some is, but exhorting one another; and so much more, as ye see the day drawing nigh." (ASV) Here we are admonished to be faithful in attending the services of our own church. And this faithful attendance is urged upon us with a view to the second coming of Christ. In the verses that follow, the apostle immediately adds a warning against wilful sinning, and this seems to be closely associated in the mind of the writer with the holding aloof from Christian gatherings. "The neglect of Christian fellowship and worship seem to imply a disregard of Christianity and even a rejection of it as the full and final revelation of God."

Our Heidelberg Catechism in Lord's Day 38 has interpreted the above material in the following words: ". . . that I, especially on the Sabbath, that is the day of rest, diligently attend the church of God, to learn God's Word, to use the sacraments, to call publicly upon the name of the Lord . . .", and significantly adds that such a spiritual service is the "beginning of the eternal sabbath".

IV. Thus we note that the Lord's Day is set aside for the Lord and should not be brought down to the level of other days by labor (except works of necessity and mercy), or the seeking of one's natural pleasures, however innocent in themselves. The time belongs to the Lord in a special sense. It should be set aside as such — for spiritual service and worship. Merely to refrain from work is in itself no religious exercise whatsoever. The day must be kept holy, separated for service to the Lord, for spiritual development, and for the pursuit of spiritual pleasures. Rather than ask ourselves, "May I do this on Sunday or that?" we should ask, "Does this or that activity promote the spiritual development of my life and the life of my fellow-Christian? Is it to the service and the glory of God in the special sense that He requires when He says, 'Remember the Sabbath Day to keep it holy . . '?" If this positive and spiritual attitude toward the Sabbath be consistently inculcated and heartily accepted the problem of Sabbath desecration among us will cease. The conscientious, prayerful application by everyone of these guiding principles of God's Word is the one and only solution. May the God and Father of our Lord Jesus Christ, by the Holy Spirit, give us grace to do so.

Hi Neighbours!

Here's hoping you are not too busy housecleaning or harvesting to read a friendly greeting. We all need time to relax and I like to think there are others like myself who sit a few minutes when Calvinist Contact arrives to see what is new. These breaks in the daily routine often leave you with a smile or with an inspiration or perhaps just something to think about. There is so much literature being mailed and sold or given away each day and so much of it is only destined for the waste paper basket.

Occasionally our attention is drawn to the achievement of another that leaves you with a real feeling of admiration. That was the reaction I experienced when I read an item in our local paper a few days ago. I felt like sharing it with you. The author introduced a group of Canadians who together have formed a club: The Association of Foot and Mouth Artists. This unusual and not very romantic name is given to an organization which has become an important factor in international art and art publishing. Its story is still more unusual.

Canadians will hear a great deal more about it in the coming months when, for the first time, reproductions from the world's **most unique** group of artists is made available in Canada.

The Association was formed after the war in the tiny Principality of Lichtenstein as a means of drawing attention to a number of painters from many nations, all of whom produce important works of art under a terrific handicap.

They are deprived of the artist's most valuable tool — their hands.

Some were born crippled, some are victims of polio, some of war or accidents. All have trained themselves to wield a paint brush with their mouth or with their feet.

It is not a charity organization, though its aims are charitable. It is a business fully owned by its members, the foot and mouth artists themselves.

At present, the association has only one Canadian members, Earl Bailly of Lunenberg, Nova Scotia.

One of Canada's outstanding landscape painters who lost the use of both hands in early childhood through Polio, his work is now on permanent display in the National Gallery in Ottawa. The group might find another member in Chatham, Ontario.

In the 14 years and 3 months he has been a patient in Public General Hospital, Joseph de Roeven of Wallaceburg has learned to use his teeth to wield an artist's brush so effectively, his work gives no indication of his terrible **handicap.**

A simple accident that took but a moment paralyzed him for life.

In July 1948, he was employed on a construction project when a steel cable snapped, permanently damaging his spine.

Undaunted, Mr. De Roeven has learned to live with his disability in the confines of his hospital room and to build a dormant talent into a skill envied by those who have arms and legs.

According to Rehandart Canada Limited, the firm that reproduces in the form of greeting cards, work turned out by handicapped artists, they have all struggled in much the same way.

Their styles range from romantic realism to abstraction, from still life in the classic manner to impressionist portraits.

Aside from their artistic merits, these paintings are above all, an outstanding example of what the determined human spirit can do in the face of overwhelming obstacles.

The backgrounds and personal stories of these artists vary, but in one respect they are all alike. They want to live in self-respect and independence.

As Christmas approaches, small assortments of greeting cards selling for a wide variety of prices will be **distributed to householders** by direct mail.

Recipients will be asked to mail **back the money or return the** cards. Order forms for additional cards are enclosed with each package.

Each card features a painting created by a handicapped artist, deprived of the use of his or her hands. In every case, the artist has fought back from an apparently hopeless disadvantage to a talented vocation. The price for 10 cards is usualy $2.00. Others are priced individually.

About nine-tenths of the profits are distributed among the member artists, the balance is retained by the association to cover marketing and **expansion costs.**

For additional information, interested persons can write to Mrs. D. Hueller, Rehandart Canada Limited, Suite 507, 160 Bay St., Toronto, Ont. Perhaps you know a handicapped person who would qualify as a member of the above organization, or perhaps you will buy their cards. Then again you may just read this and breathe a prayer of thanks to God for the full use of your hands and another which is an echo of a hymn: Tae my hands and let them move, at the impulse of Thy love. Tae my feet and let them be, Swift and beautiful for Thee.

Happy Autumn Days to you all,
from
Your Neighbour.

B.C. Fruitstreek - Het Okanagan Gebied

door Thos. H. Wiser

(Can. Scene) — Weggedoken in het hart van zuid Brits Columbia ligt het malsgroene fruitgebied van de Okanagan. De meeste van de 100.000 inwoners van deze streek zijn bijeengehoopt aan de rand van dit 120 mijl lange dal. Deze Okanagan is met haar talrijke vertakkingen een der zijrivieren van de Columbia rivier.

U kent natuurlijk allemaal wel de sappige McIntosh appel. Hier, in het zachtste klimaat van Canada wordt deze appel samen met haar neefjes en nichtjes als de abrikozen, kersen, perziken, peren en pruimen gekweekt. Bovendien treft men er mijnbouw en houtindustrie aan, worden er tienduizenden stuks vee gefokt en breidt het aantal zuivelboerderijen zich nog steeds uit. De grond kan wedijveren met die van de Niagara Peninsula in vruchtbaarheid en productiviteit.

Op de kaart kunnen we een keten van kleinere steden langs het Okanagan meer zien liggen, Vernon, Kelowna en Pentincton, met hun buitenwijken er tussenin. Kelowna, het middelpunt van de Okanagan heeft de grootste fruitinpak, verzending en koelopslagplaats van het Britse Rijk. Alle drie de steden met 10.000 à 14.000 inwoners elk, bezitten uitstekende sportfaciliteiten. Behalve golf, tennis en schaatsenrijden kan men er in groepsverband badminton, korfbal, cricket, lacrosse, hockey of curling spelen,. skieën en nog veel meer. De Pentincton Fliers zijn over de wereld beroemd geworden, doordat zij het Olympisch kampioenschap hockey voor Canada wisten te winnen.

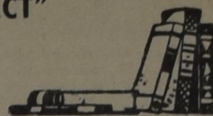
De Okanagan werd voor het eerst onderzocht in 1811—1812 door pelsjagers die per kano naar het Noorden trokken om in Kamloops een fort op te werpen. Het duurde echter nog 55 jaar voordat de eerste blanke zich hier in het tegenwoordige Kelowna vestigde. Tot 1900 bloeide de veefokkerij en de beste kwaliteit tarwe werd verbouwd zonder dat enige irrigatie nodig was. Toen begonnen de boeren die wat vruchtbomen rondom hun boerderij hadden geplant om hun gezin van fruit te kunnen voorzien, op te merken welk een uitstekende oogst deze bomen gaven. Pas nadat Lord Aberdeen's boomgaarden bij Vernon en Kelowna waren aangelegd drong het echter tot deze mensen door welke grote mogelijkheden hier lagen. Om de eerste surplus aan fruit te kunnen verwerken werden in 1912 coöperaties gevormd en jamfabrieken gebouwd. Irrigatiewerken werden verder ontwikkeld en in 1935 werd een centraal verkoopagentschap opgericht om de producten op de markt te brengen en één van de grootste problemen van de fruitkweker op te heffen.

Thans woont minder dan een derde van de bevolking op de 5000 boerderijen, die slechts een tiende van de oppervlakte van het dal in beslag nemen. De rest werkt in de goud-, zilver-, koper-, lood- en zinkmijnen of bij de zich nog steeds verder uitbreidende handel en industrie in de steden.

De bevolking van de Okanagan Valley is zich er van bewust dat voor een verdere vooruitgang en ontwikkeling van hun gebied hun hoofdbestaan de fruitkwekerij, meer gespecialiseerd en uitgebreid dient te worden. Men moet leren niet alleen bij het ruwe product te blijven staan, daar de geweldige hoeveelheid nog latente krachtbronnen van de omringende Kettle en Sunikaween rivieren en de Mission Creek, alsmede de aanwezige coniferen, sparren, dennen, ceder- en pijnbomen dit dal te zijner tijd tot de "Tuin van Canada" zouden kunnen maken.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze nieuwe lijst

Voor 1 abonnee:

WONINGRUIL, door M.E. 't Hart.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.

JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.

LUTHER'S WERKEN.

MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.

DE BRUG, door K. Norel.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door Dr. R. Schippers.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap).

DE LEVENSROMAN VAN JOHANNES POST, door Anne de Vries.

OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse woorden in de Nederlandse taal zijn opgenomen).

DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.

SINNE- EN MINNEBEELDEN, door Jacob Cats.

UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door Dr. H. Mulder. (Levenstekenen van de eerste Christenen).

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen. (Een verzameling gedichten naar thema).

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong en Wim Zaal. (In kort bestek. Een levens- en persoonlijkheidsbeeld van een der grootste figuren uit onze historie).

DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila. (Belevenissen van een dominee).

Voor 2 abonnees:

A PREY TO SATAN, door C. Sluys.

IN THE MIRROR, door Prof. J. H. Kromminga.

LANDVERHUIZERS (trilogie in één band), door P. J. Risseeuw.

GEERT DAMMERS (trilogie in één band), door Aart Romijn.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....